

Supported by:

Federal Ministry
for the Environment, Nature Conservation,
Nuclear Safety and Consumer Protection

IKI

INTERNATIONAL
CLIMATE
INITIATIVE

based on a decision of
the German Bundestag

รายงานสรุปการประชุมเชิงปฏิบัติการ
“การเสริมสร้างความมุ่งมั่นที่ประเทศ
กำหนด (NDC) ของประเทศไทย เพื่อระบบ
อาหารที่โปร่งใส รับผิดชอบ และยั่งยืน”

การประชุมเชิงปฏิบัติการ

“การเสริมสร้างความมุ่งมั่นที่ประเทศกำหนด (NDC) ของประเทศไทย เพื่อระบบอาหาร
ที่โปร่งใส รับผิดชอบ และยั่งยืน”

วันที่: 4 - 5 มีนาคม 2568 (รวมระยะเวลา หนึ่งวันครึ่ง)

สถานที่: ชั้น 3 ห้องโฟกัส โรงแรมเมอเวนพิก บีดีเอ็มเอส เวลเนส รีสอร์ท กรุงเทพฯ
ประเทศไทย

จัดโดย: WWF ประเทศไทย

สารบัญ

คำขอบคุณ	3
1. ภูมิหลัง.....	4
2. วัตถุประสงค์	5
3. สรุปปรายงาน	5
4. คำกล่าวต้อนรับ	7
5. การอภิปรายหัวข้อหลัก	8
5.1 การนำเสนอ NDC จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในประเทศไทย	8
5.2 การนำเสนอเครื่องมือ Food Forward NDCs	14
5.3 การนำเสนอโดย NDC Partnership	17
5.4 การนำเสนอโดยพันธมิตรด้านการพัฒนา	18
6. ประเด็นสำคัญจากกลุ่มทำงาน.....	20
6.1 สภาพแวดล้อมทางอาหาร.....	20
6.2 ธรรมชาติของอาหาร	21
6.3 การผลิตอาหาร.....	23
6.4 ห่วงโซ่อุปทานอาหาร	25
6.5 การบริโภคอาหาร	27
7. ข้อเสนอแนะสำคัญ	28
8. ความสำคัญของผลลัพธ์สำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	28
9. ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อโครงการริเริ่มในอนาคต	28
10. ข้อเสนอแนะสำหรับการติดตามและความร่วมมือ: การต่อยอดจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ Food Forward NDCs	29
11. บทสรุป	31
ภาคผนวก.....	32

คำขอบคุณ

รายงานการประชุมเชิงปฏิบัติการ “การเสริมสร้างความมุ่งมั่นที่ประเทศกำหนด (NDC) ของประเทศไทย เพื่อระบบอาหารที่โปร่งใส รับผิดชอบ และยั่งยืน” จัดทำขึ้นภายใต้โครงการ เสริมสร้างสังคมคาร์บอนต่ำผ่านการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน (ระยะที่ 2) โดย WWF Thailand ภายใต้การสนับสนุนจาก แผนงานปกป้องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศระดับสากล (International Climate Initiative: IKI) กระทรวงสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์ธรรมชาติ ความปลอดภัยทางนิวเคลียร์ และการคุ้มครองผู้บริโภคแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (Federal Ministry for the Environment, Nature Conservation, Nuclear Safety and Consumer Protection: BMUV)

การประชุมครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการจัดทำ NDC ฉบับที่ 3 ของประเทศไทย (NDC 3.0) และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงเชิงระบบในภาคเกษตรกรรมและระบบอาหาร โดยได้มีการนำเสนอ [เครื่องมือ Food Forward NDCs](#) ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มเชิงโต้ตอบที่ช่วยวิเคราะห์และประเมินความสอดคล้องของนโยบายใน 5 มิติของระบบอาหาร ได้แก่ สภาพแวดล้อมด้านอาหาร ธรรมชาติ การผลิต ห่วงโซ่อุปทาน และการบริโภค เพื่อบูรณาการสู่เป้าหมายด้านสภาพภูมิอากาศของประเทศ

WWF Thailand ขอขอบคุณทุกภาคส่วนที่เข้าร่วมและร่วมแลกเปลี่ยนองค์ความรู้อย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุน ได้แก่ NDC Partnership, สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (OAE), กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม (DCCE), องค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO), องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของเยอรมนี (GIZ), กลุ่มปลูกเพื่อเมือง, โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล ภูเก็ต รีสอร์ท, มูลนิธิเกษตรกรรมยั่งยืน (ประเทศไทย), มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDF), WorldFish, WWF International, ศูนย์พันธุวิศวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ (BIOTEC) และมูลนิธิชีววิถี (BioThai)

ขอคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากทุกท่านมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการขับเคลื่อนนโยบายระบบอาหารของประเทศไทยให้เชื่อมโยงกับเป้าหมายด้านสภาพภูมิอากาศอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ

พวกเราขอขอบคุณเป็นพิเศษต่อทีมงานที่มีส่วนสำคัญในการทำให้การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้เกิดขึ้นได้จริง รวมถึงคุณชลธาร นราตรี ผู้บันทึกการประชุม และทีมงานจากบริษัท บลูเรเนซองส์ จำกัด ที่ช่วยอำนวยความสะดวกตลอดงานครั้งนี้

1. ภูมิหลัง

กว่าร้อยละ 80 ของศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของแนวทางการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยอาศัยกลไกทางธรรมชาติปี 2030 (Natural Climate Solution: NCS) มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับระบบอาหาร (Conservation International, 2022) ในภาคเกษตรกรรม การปล่อยก๊าซเรือนกระจกกระจายอยู่ในสัดส่วนดังนี้ ปศุสัตว์และประมง (ร้อยละ 31) การผลิตพืชผลการเกษตร (ร้อยละ 27) การใช้ที่ดิน (ร้อยละ 24) และห่วงโซ่อุปทาน (ร้อยละ 18) (WWF, 2022) ด้วยตระหนักถึงความสำคัญนี้ ประเทศต่างๆ ทั่วโลกจึงกำหนดเป้าหมายการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (Nationally Determined Contributions: NDCs) ให้สูงขึ้นพร้อมด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนและนำไปปฏิบัติได้จริงเพื่อเปลี่ยนแปลงระบบอาหารให้มีความยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศและความยั่งยืน

สำหรับประเทศไทย การยกระดับเป้าหมายของ NDC จำเป็นต้องมีการประสานงานอย่างใกล้ชิดกับแผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (National Adaptation Plans: NAPs) และนโยบายระดับภาคส่วน โดยเฉพาะในด้านเกษตรกรรม ความมั่นคงทางอาหาร และการวางแผนการใช้ที่ดิน ภายใต้กระบวนการของกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) ประเทศต่างๆ จะต้องนำส่งการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDC) ที่ปรับปรุงแล้วภายในปี 2568 ซึ่งนับเป็นโอกาสเชิงกลยุทธ์สำหรับประเทศไทยในการกำหนดจุดหมายให้การเปลี่ยนแปลงระบบอาหารได้กลายมาเป็นเสาหลักสำคัญในการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ

ความสำคัญของการวางเป้าหมายที่สอดคล้องกันนั้นมีความโดดเด่นเป็นพิเศษในภูมิภาคที่มีเกษตรกรรมเป็นหลักอย่างประเทศไทย รวมถึงลุ่มน้ำเจ้าพระยาและลุ่มน้ำโขง ซึ่งมีความสำคัญต่อความมั่นคงทางอาหารในระดับชาติและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ภูมิภาคเหล่านี้ต่างประสบกับผลกระทบจากสภาพภูมิอากาศ เช่น ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น ความแปรปรวนของสภาพอากาศที่รุนแรง และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของฝนที่ตกตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อผลิตภาพทางการเกษตรและการดำรงชีวิตในชนบท การเสริมสร้างเป้าหมาย NDC ด้วยแนวทางระบบอาหารสามารถขับเคลื่อนการเปลี่ยนผ่านสู่ภาคเกษตรและอาหารที่มีคาร์บอนต่ำและมีความยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศของประเทศไทยได้

การประชุมเชิงปฏิบัติการทางเทคนิคนี้จึงเป็นเวทีการหารือเชิงกลยุทธ์เพื่อยกระดับ NDC ของประเทศไทย โดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่า Food Forward NDCs ซึ่งพัฒนาโดย WWF เพื่ออำนวยความสะดวกในการบูรณาการนโยบายกิจกรรมนี้เป็นเวทีสำหรับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย เพื่อสนับสนุนความมุ่งมั่นของประเทศไทยต่อระบบอาหารที่มีความยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศและยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์หลักของการประชุมเชิงปฏิบัติการ ได้แก่:

1. ทบทวนความก้าวหน้าของ NDC ของประเทศไทยในภาคอาหารและเกษตรกรรม เพื่อที่จะสามารถระบุความสำเร็จ ความท้าทาย และช่องว่างในการดำเนินงาน
2. แนะนำและประยุกต์ใช้เครื่องมือ Food Forward NDCs เพื่อสนับสนุนประเทศไทยในการเสริมสร้างความมุ่งมั่นของ NDC โดยเน้นมาตรการเชิงนโยบายและแนวปฏิบัติที่ดีที่ส่งเสริมความยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศและการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารอย่างยั่งยืน
3. อำนวยความสะดวกในการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย เพื่อขับเคลื่อนถึงความสำคัญเร่งด่วนของ NDC ในประเทศไทยกับกลยุทธ์ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้สำหรับการดำเนินงาน โดยสร้างความสอดคล้องของแนวนโยบายในภาคเกษตรกรรม การใช้ที่ดิน และความมั่นคงทางอาหาร
4. เสริมสร้างความรู้และขีดความสามารถของผู้กำหนดนโยบาย ผู้ปฏิบัติงาน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับประโยชน์ด้านการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การปรับตัว และการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่มีผลมาจากตัวเลือกนโยบายต่างๆ

3. สรุปรายงาน

ความพยายามในการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศของประเทศไทยครอบคลุมเป้าหมายระดับชาติควบคู่ไปกับการใช้กลยุทธ์เฉพาะในด้านการเกษตร ประเทศไทยได้ตั้งเป้าหมายที่จะบรรลุความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี 2593 และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ภายในปี 2608 พร้อมแผนการมุ่งเป้าเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ 30-40 จากระดับการดำเนินธุรกิจตามปกติภายในปี 2573 ในส่วนของภาคเกษตรกรรมซึ่งคิดเป็นร้อยละ 17.8 ของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในประเทศไทยนั้น ได้ประสบกับผลกระทบที่รุนแรงจากสภาพภูมิอากาศโดยมีค่าใช้จ่ายประมาณ 36,000 ล้านบาทในระหว่างปี 2564-2567 ซึ่งกระตุ้นให้เกิดโครงการริเริ่มในการปรับตัวและความพยายามในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างครอบคลุม แผนปฏิบัติการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสำหรับภาคเกษตรกรรม พ.ศ. 2566-2570 ได้กำหนดเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก พร้อมทั้งจัดการกับความท้าทายที่เกิดจากการที่มีเกษตรกรสูงวัยจำนวนมากขึ้นและระบบชลประทานที่จำกัดไม่ครอบคลุมทั่วถึง การผลิตข้าวซึ่งเป็นพืชหลักของประเทศไทยและมีสัดส่วนของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเกินกว่าครึ่งหนึ่งโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลิตผลจากพืช กำลังเปลี่ยนผ่านสู่การปรับใช้แนวปฏิบัติคาร์บอนต่ำ โดยใช้วิธีการปรับปรุงพันธุ์กรรมและเทคนิคอื่น ๆ ร่วมด้วย อาทิ การทำนาแบบเปียกสลับแห้ง (Alternate Wetting and Drying) ซึ่งในการทดลองสามารถช่วยลดก๊าซมีเทนได้ถึงร้อยละ 47.5 การดำเนินงานประกอบด้วยการ

ฝึกอบรมผู้นำชุมชน การถ่ายทอดเทคโนโลยี และการมีส่วนร่วมโดยตรงของเกษตรกรเพื่อให้มั่นใจในการนำเอาแนวปฏิบัติทางการเกษตรแบบภูมิอากาศอัจฉริยะมาใช้ทั่วประเทศ

เครื่องมือ Food Forward NDCs ได้ช่วยจัดการกับช่องว่างนี้ผ่านแพลตฟอร์มแบบโต้ตอบ (interactive platform) ใน 5 กลุ่มหัวข้อหลัก ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางอาหาร ธรรมาภิบาลอาหาร การผลิตอาหาร ห่วงโซ่อุปทานอาหาร และการบริโภคอาหาร โดยเครื่องมือนี้จะช่วยให้ผู้กำหนดนโยบายสามารถประเมินปฏิสัมพันธ์และการแลกเปลี่ยนของนโยบาย โดยมุ่งเน้นข้อความสำคัญที่ว่า เราจะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายการจำกัดอุณหภูมิ 1.5 องศาเซลเซียสได้ หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงระบบอาหาร โดยที่ประเทศต่าง ๆ ยังสามารถบูรณาการแนวปฏิบัติให้เข้าสู่ NDC ของตนได้

ผลลัพธ์และมุมมองจากการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารและ NDCs ในประเทศไทยได้นำเสนอไว้ในการศึกษาฉบับนี้ โดยเน้นที่วิธีการบูรณาการเครื่องมือ Food Forward NDCs เพื่อจัดการกับประเด็นเฉพาะของประเทศ การประชุมเชิงปฏิบัติการประกอบด้วยกลุ่มทำงานห้ากลุ่มที่ครอบคลุมแง่มุมต่าง ๆ ของระบบอาหาร ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางอาหาร ธรรมาภิบาลอาหาร การผลิตที่ดี ห่วงโซ่อุปทานอาหาร และการบริโภคอาหาร เพื่อปรับปรุงระบบอาหารของประเทศไทยและบรรลุวัตถุประสงค์ของ NDCs ในแต่ละกลุ่มได้มีการออกแบบแผนปฏิบัติการที่ครอบคลุมโดยมีการระบุทางเลือนโยบาย อุปสรรค และแนวทางแก้ไข โดยเน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ความร่วมมือข้ามภาคส่วน และเครื่องมือทางการเงินที่สร้างสรรค์ต่อการเติบโตอย่างยั่งยืนและการปฏิรูประบบอาหารของประเทศไทย

4. คำกล่าวต้อนรับ

ดร. Michael Roy ผู้อำนวยการด้านการอนุรักษ์ของ WWF ประเทศไทย

ดร. Michael Roy ผู้อำนวยการด้านการอนุรักษ์ของ WWF ประเทศไทย กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมการประชุมจากหน่วยงานราชการ องค์กรระหว่างประเทศ องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคธุรกิจ และสถาบันการศึกษา สู่การประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “การเสริมสร้างความมุ่งมั่นที่ประเทศกำหนด (NDC) ของประเทศไทย เพื่อระบบอาหารที่โปร่งใส รับผิดชอบ และยั่งยืน” โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้กล่าวขอบคุณ นายอลงกต ศรวิจิตรกมล จากกรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม (DCCE) พร้อมทั้งแสดงความขอบคุณสำหรับความร่วมมือกับ FAO, UNDP, UN Food Systems Coordination Hub และ NDC Partnership

โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ IPCC ที่แสดงให้เห็นว่าระบบอาหารมีส่วนทำให้เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั่วโลก สูงถึงร้อยละ 37 ดร. Roy ได้เน้นย้ำถึงความท้าทายด้านสภาพภูมิอากาศปัจจุบันของประเทศไทย รวมถึงรูปแบบสภาพอากาศที่ผิดปกติและภัยคุกคามต่อความมั่นคงทางอาหาร ท่านได้อธิบายถึงวิสัยทัศน์ของ WWF ในการสนับสนุนการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างมนุษย์และธรรมชาติผ่านแนวทางแก้ไขตามธรรมชาติ อาทิ เกษตรกรรมฟื้นฟู พร้อมทั้งกล่าวถึง NDCs ฉบับที่สองของประเทศไทยที่ได้ตั้งเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ 30-40 ภายในปี 2573 โดยมีการรวมภาคเกษตรกรรมเข้าไว้อย่างเป็นทางการแล้ว

ในวาระการประชุมเชิงปฏิบัติการระยะเวลาหนึ่งวันครั้งนี้ จะเน้นที่การประเมินความก้าวหน้าของ NDC ของประเทศไทย การสำรวจแนวทางแก้ไขเชิงนโยบายด้วยเครื่องมือ Food Forward NDCs การส่งเสริมความร่วมมือ

ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย และการเพิ่มความโปร่งใสในโครงการริเริ่มด้านความยั่งยืน โดยดร. Roy สรุปว่า เมื่อการประชุมรัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ครั้งที่ 30 (COP30) ที่กำลังใกล้เข้ามา ประเทศไทยมีโอกาสนับเป็นพิเศษยิ่งในการเปลี่ยนความท้าทายด้านสภาพภูมิอากาศให้เป็นโอกาสทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยเรียกร้องให้มีความร่วมมือข้ามภาคีภาคส่วนเพื่อร่วมกันพัฒนาให้ระบบอาหารของประเทศไทยเป็นแบบอย่างในระดับโลกด้านความยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศและความยั่งยืน

5. การอภิปรายหัวข้อหลัก

5.1 การนำเสนอ NDC จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในประเทศไทย

5.1.1 ภาพรวมและสถานะของ NDC ของประเทศไทยในภาคเกษตรกรรมและระบบอาหาร โดยนายอลงกต ศรีวิจิตรกมล ผู้อำนวยการกลุ่มขับเคลื่อนการลดก๊าซเรือนกระจก กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม ([link to presentation](#))

นายอลงกต ศรีวิจิตรกมล ผู้อำนวยการกลุ่มขับเคลื่อนการลดก๊าซเรือนกระจก กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม

นายอลงกต ศรีวิจิตรกมล ได้อธิบายถึงภาพรวมของความมุ่งมั่นตั้งใจในการร่วมแก้ไขปัญหาสภาพภูมิอากาศและกลยุทธด้านสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย โดยเน้นที่แผนปฏิบัติการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกแห่งชาติ พ.ศ. 2564-2573 และแผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (NAP) ของประเทศไทย ประเทศไทยมีเป้าหมายบรรลุความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี 2593 และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์

ภายในปี 2608 พร้อมเป้าหมายปี 2573 ในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ 30-40 จากระดับการดำเนินธุรกิจตามปกติ แผนการดังกล่าวครอบคลุมห้าภาคส่วนด้วยกัน ได้แก่ พลังงาน การขนส่ง กระบวนการอุตสาหกรรม การจัดการของเสีย และเกษตรกรรม ในส่วนของภาคเกษตรกรรมซึ่งคิดเป็นร้อยละ 17.8 ของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย มีเป้าหมายที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก 4.1 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ผ่านการจัดการของเสียจากปศุสัตว์ การลดการใช้ปุ๋ยเคมี การทำนาแบบเปียกสลับแห้ง และการทำนาแบบภูมิอากาศอัจฉริยะ

แผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (NAP) ได้ช่วยเสริมความพยายามในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยครอบคลุมหกภาคส่วนด้วยกัน ได้แก่ การจัดการทรัพยากรน้ำ เกษตรกรรมและความมั่นคงทางอาหาร การท่องเที่ยว สาธารณสุข การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การตั้งถิ่นฐานของมนุษย์และความมั่นคง ในส่วนของเกษตรกรรมและความมั่นคงทางอาหารนั้น ได้มีการวางกลยุทธ์ในด้านการปรับตัว ได้แก่ การจัดการพื้นที่ปลูกพืช ปศุสัตว์ และประมง พร้อมกลไกสนับสนุน เช่น การพัฒนาดัชนีการพึ่งพาตนเอง การสร้างแผนที่ความเสี่ยง การส่งเสริมเกษตรแม่นยำ การจัดตั้งธนาคารเมล็ดพันธุ์ การพัฒนาระบบสำรองอาหาร และการสนับสนุนเครือข่ายการปรับตัวในหมู่เกษตรกร โดยแผนทั้งสองได้รับการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2567 และมีเป้าหมายที่จะนำพาประเทศไปสู่อนาคตที่ยั่งยืนพร้อมทั้งบรรลุความตั้งใจในการร่วมแก้ไขปัญหาสภาพภูมิอากาศในระดับนานาชาติ

5.1.2 ความท้าทายด้านสภาพภูมิอากาศสำหรับภาคเกษตรกรรมในประเทศไทย ความสำคัญเร่งด่วนของนโยบาย และแนวทางการวิเคราะห์รายงานสภาพภูมิอากาศและการพัฒนาประเทศ (CCDR) โดย นายฐิติพงษ์ ศรีสมบัติ นักวิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับชำนาญการ กลุ่มเศรษฐกิจการเกษตรระหว่างประเทศ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ([link to presentation](#))

นายฐิติพงษ์ ศรีสมบัติ นักวิเคราะห์นโยบายและแผน ระดับชำนาญการ กลุ่มเศรษฐกิจการเกษตรระหว่างประเทศ
สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

นายฐิติพงษ์ ศรีสมบัติ ได้แจกแจงรายละเอียดแผนงานเพื่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสำหรับประเทศไทยของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยชี้ให้เห็นถึงผลกระทบที่รุนแรงของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อภาคเกษตรกรรมและกลยุทธ์การตอบสนองของกระทรวง โดยผลกระทบที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศต่อภาคเกษตรกรรมประกอบไปด้วย ผลผลิตพืชที่ลดลงจากการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิ ความเสียหายจากรูปแบบของฝนที่ตกอย่างผิดปกติ โรคพืชและการระบาดของศัตรูพืชที่เพิ่มขึ้น และความสูญเสียจากภัยธรรมชาติ ซึ่งรวมกันแล้วทำให้ประเทศไทยต้องสูญเสียประมาณ 36,000 ล้านบาทจากความเสียหายทั้งจากน้ำท่วมและภัยแล้งในระหว่างปี 2564-2567 โดยแผนปฏิบัติการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสำหรับภาคเกษตรกรรม พ.ศ. 2566-2570 นี้ จะจัดการกับความท้าทายเหล่านี้ผ่านห้าพันธกิจหลัก ได้แก่ การเสริมสร้างขีดความสามารถในการปรับตัวตลอดห่วงโซ่อุปทาน การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การพัฒนาระบบความรู้และข้อมูล การสร้างขีดความสามารถทรัพยากรมนุษย์ และการปรับปรุงการประสานงานด้านการบริหาร

กระทรวงได้กำหนดเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกประมาณ 1 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ภายในปี 2570 และ 1.5 ล้านตันภายในปี 2573 พร้อมเป้าหมายระยะยาวของความเป็นกลางทางคาร์บอนระหว่าง ปี 2573-2593 ในส่วนของมาตรการในการปรับตัวนั้นจะประกอบไปด้วย ศูนย์การเรียนรู้ระดับอำเภอสำหรับการ ถ่ายทอดเทคโนโลยี การขยายระบบชลประทาน เทคโนโลยีการวิเคราะห์ดิน โครงการประกันภัยพืชผล การรับรอง มาตรฐานการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี และการพัฒนาตลาดคาร์บอน อย่างไรก็ตามยังคงมีอุปสรรคที่สำคัญหลาย ประการที่ต้องได้รับการแก้ไข เช่น ระบบชลประทานที่ยังไม่ครอบคลุมทั่วถึง การที่ยังคงใช้ระบบการเกษตรแบบ เชิงเดี่ยวเป็นหลัก เกษตรกรสูงอายุ (โดยร้อยละ 70 มีอายุเกิน 60 ปี) โดยเกษตรกรกลุ่มนี้มีอัตราการนำเอา เทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ต่ำ และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและทรัพยากรข้อมูลที่จำกัด

5. 1.3 ภาพรวมและสถานะของ NDCs ในภาคเกษตรกรรมและระบบอาหารในประเทศไทย โดย ดร. Jonaliza L. Siangliw นักวิจัย ศูนย์พันธุวิศวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ (ไบโอเทค) สำนักงานพัฒนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ([link to presentation](#))

ดร. Jonaliza L. Siangliw นักวิจัย ศูนย์พันธุวิศวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ (ไบโอเทค) สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.)

ดร. Jonaliza L. Siangliw จาก ไบโอเทค/สวทช. ให้ความสำคัญในการขยายความเรื่อง NDCs (การมีส่วนร่วมที่ ประเทศกำหนด) ด้านเกษตรกรรมของประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการผลิตข้าว โดยได้เน้นย้ำถึงความสำคัญ ของเกษตรกรรมในประเทศไทยในสองด้านด้วยกัน คือ ด้านเศรษฐกิจ (นับเป็นร้อยละ 8.58 ต่อ GDP โดยมีข้าว

เป็นพืชหลัก) และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (เกษตรกรรมสร้างการปล่อยก๊าซเรือนกระจกร้อยละ 15.69 ของประเทศ โดยข้าวเพียงอย่างเดียวคิดเป็นร้อยละ 51.28 ของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกี่ยวข้องกับผลิตผลจากพืช) นาข้าวปล่อยก๊าซมีเทนผ่านการคายน้ำของพืช ฟองอากาศในดิน และการแพร่กระจาย ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อคาร์บอนฟุตพริ้นท์ (greenhouse gas footprint หรือ carbon footprint) ของประเทศไทย ขณะเดียวกันก็เผชิญความท้าทายจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงรูปแบบการเจริญเติบโตที่เปลี่ยนแปลง ศัตรูพืช และโรคใหม่ ๆ ปัญหาการจัดการน้ำ และความกังวลด้านความมั่นคงทางอาหาร

ในการนำเสนอครั้งนี้ ดร. Jonaliza ได้อธิบายถึงกลยุทธ์การเปลี่ยนผ่านของประเทศไทยสู่การผลิตข้าวคาร์บอนต่ำผ่านสองแนวทางหลักด้วยกัน ได้แก่ (1) การปรับปรุงพันธุ์กรรม คือ การปรับปรุงพันธุ์ข้าวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและพร้อมรับมือกับสภาพภูมิอากาศ โดยจะเป็นพันธุ์ข้าวที่มีระยะเวลาการเจริญเติบโตสั้นลง และ (2) การปรับปรุงแนวปฏิบัติการจัดการพืช อันได้แก่ เทคนิคการทำนาแบบเปียกสลับแห้ง (ซึ่งลดการปล่อยก๊าซมีเทนได้ถึงร้อยละ 47.5 ในการทดลอง) การประยุกต์ใช้แหนแดง (Azolla) การจัดการเศษซากพืช และแนวทาง "ทำหนึ่งอย่าง ลดห้าอย่าง (1M5R)" (อันเป็นการช่วยส่งเสริมทั้งความปลอดภัยของอาหารและประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม โดยวิธีการลดปริมาณการหว่าน การใช้สารกำจัดศัตรูพืช การใช้ปุ๋ย การใช้น้ำ และการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว) และการใช้เทคโนโลยีการติดตามแบบดิจิทัล โดยวิธีการดำเนินงานประกอบไปด้วย การร่วมมือกับเกษตรกรและหน่วยงานเกษตรกรรมในจังหวัดเพชรบูรณ์ การฝึกอบรมผู้นำชุมชนที่จะให้ความรู้แก่เกษตรกรท้องถิ่น การสาธิตพันธุ์ข้าวที่มีประสิทธิภาพ และการสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและเทคโนโลยีการลดก๊าซเรือนกระจก

5.1.4 มุมมองเกี่ยวกับโอกาสในภาคเกษตรกรรมในบริบทของ NDC 3.0 โดยนาย Janek Toepper ผู้เชี่ยวชาญด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการเงินเพื่อรองรับความเสี่ยงจากภัยพิบัติ - เอเชียแปซิฟิก องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) โครงการสนับสนุนการขยายขนาดความร่วมมือด้านสภาพภูมิอากาศในการใช้ที่ดินและเกษตรกรรมผ่านการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDCs) และแผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (NAPs) - SCALA ([link to presentation](#))

นาย Janek Toepper ผู้เชี่ยวชาญด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการเงินเพื่อรองรับความเสี่ยงจากภัยพิบัติ - เอเชียแปซิฟิก
องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO)

นาย Janek Toepper จาก FAO กล่าวว่าประเทศไทยได้กำหนดเป้าหมายด้านสภาพภูมิอากาศที่เข้มข้นขึ้นสำหรับภาคเกษตรกรรม โดยมีเป้าหมายที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก 4.1 ล้านตันภายในปี 2573 ผ่านสามกลยุทธ์หลัก ได้แก่ การจัดการของเสียจากปศุสัตว์ การจัดการสารอาหารร่วมไปกับการลดการใช้ปุ๋ยเคมี และการใช้แนวปฏิบัติในการปลูกข้าว แต่จากรายงานล่าสุดพบว่าประเทศไทยมีความก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด โดยในส่วนของจัดการของเสียจากปศุสัตว์ได้บรรลุเป้าหมายจากที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ในปี 2573 ไปแล้ว

โครงการ SCALA เป็นโครงการที่สนับสนุนความพยายามของประเทศไทยโดยการจัดการกับอุปสรรคต่างๆ เช่น ช่องว่างด้านข้อมูล ข้อจำกัดด้านขีดความสามารถของสถาบัน และความท้าทายด้านการเงิน โดยโครงการได้ดำเนินการประเมินในระดับระบบ โดยเน้นเป็นพิเศษในเรื่องห่วงโซ่คุณค่าแบบบูรณาการ อาทิ ข้าวโพดและปศุสัตว์ เพื่อระบุแหล่งการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและความเปราะบางต่อสภาพภูมิอากาศ

ประเทศไทยส่งรายงานความโปร่งใสรายสองปี (BTR) ให้กับ UNFCCC ในช่วงปลายปี 2567 ที่ผ่านมา เพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าในความพยายามจะบรรลุเป้าหมายตามข้อตกลงปารีส โดยในการปรับตัวนี้จะเน้นที่กระบวนการมากกว่าผลลัพธ์เป็นหลัก ในส่วนของการทำงานก็ยังคงดำเนินต่อไปในด้านการพัฒนาระบบการวัดผลที่สมบูรณ์ โดยทางโครงการได้สร้างแผนปฏิบัติการเพื่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสำหรับภาคเกษตรกรรม พร้อมตัวชี้วัดหลักแปดด้าน และเว็บแอปพลิเคชันเพื่อติดตามความก้าวหน้า ซึ่งแผนปฏิบัติการเหล่านี้จะเป็นข้อมูลเพื่อการนำเสนอ NDC ในอนาคตตามข้อกำหนดของข้อตกลงปารีสในการเพิ่มความร่วมมืออย่างต่อเนื่อง

5.2 การนำเสนอเครื่องมือ Food Forward NDCs

Food Forward NDCs: คำแนะนำเพื่อยกระดับความมุ่งมั่นและการดำเนินงาน NDC 3.0 สำหรับเกษตรกรรมและระบบอาหาร โดย คุณ Martina Fleckenstein ผู้อำนวยการนโยบายระดับโลกด้านอาหาร WWF International ([link to presentation](#))

คุณ Martina Fleckenstein ผู้อำนวยการนโยบายระดับโลกด้านอาหาร WWF International

การนำเสนอโดยคุณ Martina Fleckenstein มุ่งเน้นให้เกิดความเข้าใจเรื่องการบูรณาการระบบอาหารเข้าสู่การมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDCs) เพื่อการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ โดยได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการบูรณาการนี้และได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือการให้แนวทางคำแนะนำที่พัฒนาโดย WWF และพันธมิตร

เหตุใดจึงต้องมี Food Forward NDCs

1. **ความสำคัญของระบบอาหารในการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ:** ระบบอาหารมีส่วนทำให้เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั่วโลกถึงหนึ่งในสามส่วน ขณะเดียวกันก็มีศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างมีนัยสำคัญ โดยอาจมีส่วนช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่จำเป็นได้ถึงร้อยละ 20 ภายในปี 2593 ตามเป้าหมาย 1.5 องศาเซลเซียสของข้อตกลงปารีส นอกจากนี้ระบบอาหารยังนับเป็นภัยคุกคามหลักต่อธรรมชาติด้วย โดยมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับศักยภาพการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามแนวทางการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยอาศัยกลไกทางธรรมชาติถึงร้อยละ 80
2. **การมุ่งเน้นของ NDC:** NDCs ในปัจจุบันมุ่งเน้นไปที่แง่มุมที่เฉพาะเจาะจงในด้านการเกษตร เช่น ปศุสัตว์ ข้าว และการลดการใช้สารกำจัดศัตรูพืช โดยมองข้ามความจำเป็นในการบูรณาการระบบอาหารอย่างครอบคลุมตั้งแต่การผลิตไปจนถึงการบริโภค การวิเคราะห์ของ COP 29 เผยให้เห็นความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยในการรวมเอามาตรการระบบอาหารเข้าสู่ NDCs
3. **เครื่องมือคำแนะนำ Food Forward NDCs:** เครื่องมือคำแนะนำ Food Forward NDC นี้ได้รับการพัฒนาผ่านความร่วมมือระหว่าง WWF และ Climate Focus โดยมีการสนับสนุนความร่วมมือทางเทคนิคจาก FAO และ UNEP รวมถึง CGIAR, NDC Partnership และอื่นๆ เครื่องมือนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่ออำนวยความสะดวกในการเสริมสร้างและดำเนินการให้เกิด NDC ที่มีความมุ่งมั่นสูง ซึ่งมุ่งเป้าไปที่การเปลี่ยนแปลงแนวปฏิบัติทางการเกษตรและระบบอาหาร

เครื่องมือคำแนะนำ NDC

เครื่องมือคำแนะนำ NDC นี้ คือแนวคิดริเริ่มของการทำงานในกรอบเวลาห้าปี ซึ่งได้ออกแบบมาเพื่อเสริมสร้างความรู้ที่สำคัญในการวางแผนด้านสภาพภูมิอากาศ โดยเครื่องมือ NDC นี้จะใช้แนวปฏิบัติเชิงกลยุทธ์ที่ครอบคลุมใน 5 หัวข้อหลักด้วยกัน ได้แก่ การผลิตอาหาร ห่วงโซ่อุปทานอาหาร การบริโภคอาหาร สภาพแวดล้อมทางอาหาร และธรรมาภิบาลอาหาร โดยมีตัวเลือกนโยบายที่แตกต่างกันสามสิบตัวเลือกกระจายอยู่ในหมวดหมู่หัวข้อหลักเหล่านี้

เครื่องมือคำแนะนำ NDC นี้เป็นแพลตฟอร์มแบบโต้ตอบ (interactive platform) และอยู่ในรูปแบบเว็บไซต์ซึ่งจะใช้เป็นรากฐานสำหรับการพัฒนาและดำเนินนโยบายอย่างครอบคลุม โดยการตรวจสอบว่าเป้าหมายระบบอาหารต่างๆ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร ขณะเดียวกันก็ประเมินข้อดีและข้อเสียของนโยบายที่เป็นไปได้ในแต่ละส่วน

เนื้อหาสำคัญจากการนำเสนอของ Martina

- ยังมีเวลาเพียงพอที่จะบูรณาการแนวทางระบบอาหารอย่างครอบคลุมเข้าสู่ NDCs ประเทศไทย
- เราจะไม่อาจบรรลุเป้าหมาย 1.5 องศาเซลเซียสได้หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกษตรกรรมและระบบอาหาร
- ประเทศสมาชิกจำเป็นต้องบูรณาการและขยายความร่วมมือสำหรับภาคเกษตรอาหารใน NDC 3.0
- เครื่องมือคำแนะนำ NDC เป็น "เอกสารที่มีชีวิต" ที่เปิดยังรับการปรับปรุงเพิ่มเติม และในขณะนี้กำลังมีการพัฒนาเครื่องมือให้ลงลึกเฉพาะเจาะจงมากขึ้น เช่น อาหารสีน้ำเงิน (Blue Foods หรือ อาหารจากแหล่งน้ำ) และการสูญเสียอาหารและของเสียจากอาหาร

ข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

- ข้อเสนอแนะควรมีความเฉพาะเจาะจงมากกว่าการให้คำแนะนำทั่วไป โดยเน้นเป็นพิเศษที่กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น ผู้ประกอบการประมงขนาดเล็ก
- ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียให้การสนับสนุนการนำแนวทางที่ยืดหยุ่นชุมชนมาประยุกต์ใช้ และการดำเนินการตามกรอบงานที่ครอบคลุม ซึ่งพิจารณาทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม
- ข้อกังวลหลักคือ ข้อเสนอแนะที่คลุมเครืออาจทำให้รัฐบาลสามารถอ้างได้ว่าได้นำไปปฏิบัติตามแล้วแต่ไม่มีการดำเนินการที่มีความหมายชัดเจนเพียงพอ

5.3 การนำเสนอโดย NDC Partnership

การสนับสนุน NDCs ที่เข้มแข็งและระบบอาหารที่ยั่งยืน โดย NDC Partnership นำเสนอโดย นาย Putera Zenata เจ้าหน้าที่โครงการระดับภูมิภาค หน่วยสนับสนุน NDC Partnership ([link to presentation](#))

นาย Putera Zenata เจ้าหน้าที่โครงการระดับภูมิภาค หน่วยสนับสนุน NDC Partnership

NDC Partnership ซึ่งมีนาย Putera Zenata เป็นตัวแทนในการนำเสนอครั้งนี้ ได้ดำเนินงานในฐานะพันธมิตรระดับโลกที่ประกอบด้วยสมาชิกกว่า 200 องค์กร โดยได้ก่อตั้งขึ้นในปี 2559 เพื่อดำเนินการตามโครงการริเริ่มด้านการแก้ไขปัญหาสภาพภูมิอากาศที่มีความมุ่งมั่นสูง ตามกรอบข้อตกลงปารีสและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน องค์กรพันธมิตรได้ทำงานผ่านหน่วยสนับสนุนในการประสานความช่วยเหลือให้กับประเทศสมาชิกในการพัฒนาข้อผูกพันด้านสภาพภูมิอากาศ โดยให้การสนับสนุนในสามด้านด้วยกัน ได้แก่ การช่วยเหลือเตรียมการ การยกระดับเป้าหมายด้านสภาพภูมิอากาศ และการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในระยะยาว

พันธมิตรสมาชิกจากประเทศกำลังพัฒนาจำนวน 34 ประเทศในภูมิภาคยุโรปตะวันออกและเอเชียแปซิฟิก ได้ตอบสนองต่อคำขอสนับสนุนระดับภูมิภาค 21 คำขอ โดยเสนอทรัพยากรต่างๆ รวมถึงเครื่องมือ NDC 3.0 Navigator ฐานข้อมูล Climate Funds Explorer และ Climate Finance Bulletin ซึ่งเครื่องมือเหล่านี้ช่วยให้ประเทศต่างๆ สามารถบูรณาการเกษตรกรรมและระบบอาหารเข้าสู่ข้อผูกพันด้านสภาพภูมิอากาศของตนได้ ในขณะเดียวกันก็สามารถพัฒนาแผนการลงทุนจากแหล่งเงินทุนภายในประเทศและระหว่างประเทศที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ด้านสภาพภูมิอากาศได้

5.4 การนำเสนอโดยพันธมิตรด้านการพัฒนา

การนำเสนอของโรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล ภูเก็ต รีสอร์ท โดย นาย Marco Turatti หัวหน้าเชฟ ([link to presentation](#))

นาย Marco Turatti เชฟบริหาร โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล ภูเก็ต รีสอร์ท

นาย Marco Turatti หัวหน้าเชฟของโรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล ภูเก็ต รีสอร์ท ได้นำเสนอเกี่ยวกับโครงการริเริ่มด้านความยั่งยืนในภาคการบริการโรงแรมตั้งแต่เปิดดำเนินการในปี 2563 ในฐานะทรัพย์สินที่ได้รับการรับรอง LEED Gold โดยทางโรงแรมประสบความสำเร็จในการจัดหาวัตถุดิบจากในท้องถิ่นทั่วประเทศไทยถึงร้อยละ 85 พัฒนาความร่วมมือกับเกษตรกรในภูเก็ตในการนำส่งผลผลิตตามฤดูกาล และเปิดตัวร้านอาหารชื่อ "หอม" ซึ่งเป็นร้านที่มุ่งเน้นเฉพาะการใช้วัตถุดิบที่จัดหาได้ในท้องถิ่น โครงการความยั่งยืนของพวกเขาประกอบด้วยระบบปัญญาประดิษฐ์เพื่อติดตามขยะอาหาร เครื่องทำปุ๋ยหมักจากขยะอาหาร โดยใช้ขยะอาหารจำนวน 150 กิโลกรัมต่อวันในการผลิตปุ๋ยหมัก 15 กิโลกรัมให้เกษตรกรท้องถิ่นได้นำไปใช้ และการสร้างแนวทางเศรษฐกิจหมุนเวียนที่เชื่อมโยงโรงแรมโดยตรงกับผู้ผลิตท้องถิ่น

ในการนำเสนอครั้งนี้ได้ชี้ให้เห็นว่าการจัดหาผลผลิตในท้องถิ่นและการจัดซื้อจัดจ้างอย่างยั่งยืนสามารถช่วยลดคาร์บอนฟุตพริ้นท์ สนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น ส่งเสริมความหลากหลายทางชีวภาพผ่านการนำเสนออาหารตามฤดูกาล ลดของเสีย และเพิ่มความตระหนักรู้ของผู้บริโภคได้ สำหรับแผนในอนาคตปี 2568-2570 ประกอบด้วย การสร้างกรอบงานให้มีการใช้ผลผลิตอย่างรับผิดชอบ การขยายห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืนไปทั่วทุกร้านอาหาร การให้

คำแนะนำเกษตรกรเกี่ยวกับความยั่งยืน และการเปิดโอกาสให้ธุรกิจการให้บริการอื่น ๆ สามารถเข้าร่วมในโครงการของพวกเขามากขึ้น โดยนาย Turatti ยังได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษา เช่น โครงการฝึกอบรม และการประชุมเชิงปฏิบัติการชุมชน รวมถึงความร่วมมือกับ WWF ซึ่งโรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล ภูเก็ต รีสอร์ท มีความเชี่ยวชาญด้านการบริการโรงแรม โดยที่ WWF จะช่วยส่งเสริมสนับสนุนในความรู้ด้านการอนุรักษ์และแนวทางด้านความยั่งยืน

การบูรณาการอาหารสีน้ำเงิน (blue foods) เข้าสู่กลยุทธ์ด้านสภาพภูมิอากาศระดับชาติ: การยกระดับการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนดและการเสริมสร้างการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ โดย ดร. Michelle Tigchelaar กลุ่มที่ปรึกษาด้านการวิจัยเกษตรกรรมระหว่างประเทศ (CGIAR) ([link to presentation](#))

ดร. Michelle Tigchelaar กลุ่มที่ปรึกษาด้านการวิจัยเกษตรกรรมระหว่างประเทศ (CGIAR)

ดร. Michelle Tigchelaar จาก CGIAR ได้นำเสนอเรื่องการบูรณาการอาหารสีน้ำเงิน (อาหารจากแหล่งน้ำ) เข้าสู่กลยุทธ์ด้านสภาพภูมิอากาศระดับชาติ โดยเน้นย้ำถึงความสำคัญของอาหารเหล่านี้ต่อระบบอาหารโลกในฐานะแหล่งโภชนาการคุณภาพสูงและคาร์บอนต่ำ โดยได้ชี้ให้เห็นว่าเมื่อมีการจัดการอย่างยั่งยืนแล้ว อาหารสีน้ำเงินสามารถช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ ขณะเดียวกันก็ให้สารอาหารที่จำเป็นและสนับสนุนการดำรงชีวิตของประชากรถึงเกือบ 500 ล้านคน โดยเฉพาะสำหรับประเทศไทย มีการคาดการณ์ว่าการผลิตปลาจะลดลงถึงร้อยละ 15 ภายในสิ้นศตวรรษนี้ ในขณะที่ปัจจุบันประเทศไทยผลิตสัตว์น้ำเพาะเลี้ยงจำนวน 1 ล้านตัน และได้ผลผลิตจาก

การประมาณ 1.3 ล้านตันต่อปี การวิเคราะห์ของดร. Michelle แสดงให้เห็นว่าหลายประเทศไม่ได้รวมอาหารสีน้ำเงินไว้ในกรอบความร่วมมือที่ประเทศกำหนด (NDCs) หรือมีการกล่าวถึงบ้างแบบคลุมเครือเท่านั้น

การนำเสนอได้ระบุแนวทางหลัก 5 ด้านพร้อมตัวเลือกนโยบายเฉพาะ ได้แก่ (1) การผลิตทางการประมง โดยเน้นการจัดการอย่างยั่งยืน การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และการสนับสนุนการดำรงชีวิตที่ปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศได้ (2) การผลิตสัตว์น้ำเพาะเลี้ยง โดยเน้นการปรับปรุงการจัดการอาหารสัตว์ ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน ระบบการใช้อุปกรณ์ผลิตต่ำ และเทคโนโลยีที่ปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศได้ (3) ห่วงโซ่อุปทานอาหารสีน้ำเงิน โดยมุ่งเป้าไปที่การลดของเสียและการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ลดลงจากการแปรรูปและการขนส่ง (4) การบริโภคและอาหาร โดยการบูรณาการอาหารสีน้ำเงินเข้าสู่โครงการจัดซื้อจัดจ้างและช่วยเหลือผู้บริโภคในการเลือกอย่างยั่งยืน และ (5) อาหารสีน้ำเงินและแหล่งที่อยู่อาศัยคาร์บอนสีน้ำเงินชายฝั่ง โดยการลดผลกระทบต่อแหล่งที่อยู่อาศัยที่เก็บสะสมคาร์บอนและการดำเนินการความพยายามในการฟื้นฟู โดยดร. Michelle ได้สรุปเน้นย้ำถึงกำหนดเวลาการส่ง NDC ในเดือนกุมภาพันธ์ 2568 ว่าเป็นโอกาสในการจัดการกับผลกระทบด้านสภาพภูมิอากาศต่อระบบอาหารจากแหล่งน้ำให้ดีขึ้น

6. ประเด็นสำคัญจากกลุ่มทำงาน

ตลอดการประชุมเชิงปฏิบัติการระยะเวลาหนึ่งวันครั้งนี้ เราได้มีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยใช้รูปแบบ World Café ที่มุ่งเน้นเรื่องแนวปฏิบัติใน 5 หัวข้อหลักของเครื่องมือ Food Forward NDCs อันได้แก่ สภาพแวดล้อมทางอาหาร ธรรมชาติอาหาร การผลิตอาหาร การบริโภคอาหาร และห่วงโซ่อุปทานอาหาร โดยมีการแบ่งผู้เข้าร่วมประชุมเป็นกลุ่มตามหัวข้อเพื่อร่วมกันระบุดำเนินการสำคัญในระดับชาติ โดยสำรวจตัวเลือกนโยบายที่ง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ (low-hanging fruit) และตัวเลือกที่ทำหาย และจับคู่ตัวเลือกเหล่านี้กับเป้าหมายการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDC) ของประเทศไทย รูปแบบนี้ช่วยส่งเสริมให้เกิดการสนทนาแบบครอบคลุม การเรียนรู้ร่วมกัน และการร่วมสร้างมาตรการนโยบายที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง ผลการค้นพบของแต่ละกลุ่มได้รับการสังเคราะห์เพื่อเปิดเผยประเด็นร่วม ช่องว่าง และโอกาส ซึ่งช่วยให้ข้อมูลในการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศที่มีความมุ่งมั่นสูงขึ้นและเฉพาะเจาะจงตามบริบทระบบอาหารของประเทศไทย

6.1 สภาพแวดล้อมทางอาหาร

นโยบายมีเป้าหมายเพื่อปรับปรุงความปลอดภัยด้านอาหารและสภาพแวดล้อมทางอาหารโดยการควบคุมมาตรฐานคุณภาพและการส่งเสริมเกษตรกรรมในเมือง กลยุทธ์หลักประกอบด้วยปรับปรุงกฎหมายเคมียาเกษตร การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน และการส่งเสริมศูนย์กลางการผลิตอาหารในเมือง สำหรับประเด็นความท้าทายประกอบไปด้วยเรื่องของความโปร่งใสในการใช้สารเคมีและการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ขณะที่มีโอกาสในการขยายการสื่อสารและการวิจัย โดยมีเป้าหมายหลักคือการจัดตั้ง "หนึ่งตำบล หนึ่งชุมชนเกษตรนิเวศ" และลดการใช้สารเคมีทางการเกษตรลงร้อยละ 70 ภายในปี 2593 โดยมีความต้องการกองทุนเฉพาะและการสนับสนุน

จากรัฐบาล ควบคู่ไปกับองค์กรภาคประชาสังคมอย่าง WWF และควรมีการจัดตั้งกลุ่มทำงานหลักด้านเกษตรนิเวศภายในสามปี

กลุ่มทำงาน	ตัวเลือกนโยบาย	ความท้าทาย	แนวทางแก้ไข	กรอบเวลาและหน่วยงานที่รับผิดชอบ
สภาพแวดล้อมทางอาหาร	- ควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยของอาหาร - ลดการใช้สารเคมี การเกษตรร้อยละ 70 ภายในปี 2593	รับประกันความโปร่งใส การกระจายอำนาจอย่างเป็นธรรม การสร้างความตระหนักรู้ของผู้บริโภค การคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรม และมาตรการจูงใจทางภาษีสำหรับอาหารที่ยั่งยืน	ขยายชุมชนต้นแบบ ลดการใช้สารเคมีที่เป็นอันตราย แจกจ่ายเมล็ดพันธุ์ และเสริมสร้างการจัดการดิน น้ำ และความหลากหลายทางชีวภาพ	แพลตฟอร์ม: คณะทำงานส่งเสริมเกษตรนิเวศ ปี 2570

6.2 ธรรมาภิบาลอาหาร

โครงการนี้มุ่งเน้นไปที่แนวทางแก้ไขระยะยาวที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่ายในห่วงโซ่คุณค่า โดยมีเนื้อหาที่สำคัญ ประกอบด้วย:

1. **ความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย (MSC):** องค์กรตัวกลางที่สามารถอำนวยความสะดวกในการขับเคลื่อนความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลากหลายฝ่าย คณะอนุกรรมการที่มีอำนาจในการลงนามบันทึกข้อตกลงอาจขับเคลื่อนโครงการริเริ่มต่างๆ อาทิ ชีวมวล
2. **เกษตรนิเวศ:** การจัดการทั้งในระดับมหภาค (ที่ขับเคลื่อนโดยการส่งออก) และระดับจุลภาค (ท้องถิ่น) การบูรณาการเกษตรนิเวศเข้าสู่นโยบายระดับชาติ และการให้ความสำคัญกับการรับฟังข้อเสนอแนะจากเกษตรกร

ข้อเสนอแนะคือให้ WWF ช่วยปรับปรุงการประสานงานระหว่างกระทรวงและหน่วยงานต่างๆ พร้อมคณะทำงานพิเศษเพื่อร่างแผน Food Forward NDCs หรือ NDC 4.0 เป้าหมายคือการจัดตั้งคณะกรรมการระหว่างกระทรวงภายในปี 2578

กลุ่มทำงาน	ตัวเลือกนโยบาย	ความท้าทาย	แนวทางแก้ไข	กรอบเวลาและ หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
ธรรมาภิบาล อาหาร	ความร่วมมือของ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หลายฝ่าย (MSC) ระหว่างกระทรวง และหน่วยงาน ต่าง ๆ	MSC: ขาดนโยบายสำหรับ เกษตรกรที่เป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อมและการลดการ ปล่อยก๊าซเรือนกระจก ควรมี การหารือระหว่างกระทรวง เกษตรนิเวศ: - กำหนดความหมายของ เกษตรนิเวศและบูรณาการเข้า สู่มาตรฐานกลางที่ใช้อ้างอิง สำหรับการจำแนกและจัดกลุ่ม กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็น มิตรต่อสิ่งแวดล้อมของไทย (Thailand Taxonomy) - แก้ปัญหาการขาดแคลนการ วิจัยและสถาบัน - เชื่อมโยงช่องว่างระหว่างการ วิจัยและนโยบาย และประเมิน การปล่อยก๊าซเรือนกระจกใน ระบบเกษตรแบบบูรณาการ	แต่งตั้งกลุ่ม ทำงานสำหรับ โครงการ Food Forward NDC เพื่อเตรียมการ สำหรับ NDC 4.0	กรกฎาคม 2568

6.3 การผลิตอาหาร

นโยบายด้านเกษตรกรรมและประมงเชิงนิเวศมุ่งเน้นไปที่ความหลากหลายทางชีวภาพ เศรษฐกิจ และสิทธิมนุษยชน แต่ยังประสบกับความท้าทายต่างๆ เช่น การตัดสินใจแบบรวมศูนย์ การบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ และการสนับสนุนที่จำกัดในการขับเคลื่อนแนวปฏิบัติที่อาศัยระบบนิเวศ ประเด็นปัญหาสำคัญต่าง ๆ ได้แก่ การขาดข้อมูลและนวัตกรรม เกษตรกรสูงอายุ และยังไม่มี การเปลี่ยนผ่านสู่เยาวชนที่ชัดเจน นโยบายควรส่งเสริมการเกษตรแบบบูรณาการ ความยั่งยืนชายฝั่ง และนวัตกรรมของเยาวชน

ภาคการผลิตอาหารมีเป้าหมายที่จะสร้างนโยบายที่อาศัยหลักฐานเชิงประจักษ์สำหรับผู้ผลิตขนาดเล็ก จัดตั้งมาตรการพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพนอกเขตพื้นที่คุ้มครอง (OECMs) สำหรับป่าชายเลน และเสริมสร้างบทบาทของ OECMs ในด้านความร่วมมือสภาพภูมิอากาศ การจะผลักดันให้เกิดความสำเร็จดังกล่าวต้องมาจากการเสริมสร้างความยั่งยืน การเสริมสร้างความเข้มแข็งทางกฎหมาย และฐานข้อมูล GEDSI "ในการอภิปรายครั้งสุดท้าย มีข้อเสนอให้มูลนิธิพัฒนาอย่างยั่งยืน ร่วมกับ WWF กรมประมง และพันธมิตรอื่นๆ ร่วมพิจารณาเพื่อรับบทบาทในการประสานงานขับเคลื่อนความพยายามนี้ให้ก้าวไปข้างหน้า โดยอาจมีการพัฒนาข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และเสนอให้มีการอภิปรายติดตามอีกครั้งในอีกประมาณสี่เดือนข้างหน้า"

กลุ่มทำงาน	ตัวเลือกนโยบาย	ความท้าทาย	แนวทางแก้ไข	กรอบเวลาและหน่วยงานที่รับผิดชอบ
การผลิตอาหาร	- การดำเนินการจัดการประมงอย่างยั่งยืน - การจัดการสัตว์น้ำเพาะเลี้ยงอย่างยั่งยืน - การดำเนินการแนวปฏิบัติการผลิตอาหารเชิงบวกต่อธรรมชาติ - การดำเนินการเกษตรผสมผสาน	นโยบายจะให้ความสำคัญกับการเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่าการสร้างสมดุลระหว่างผลิตภาพ ความหลากหลายทางชีวภาพ และเศรษฐกิจ โดยให้ความสำคัญกับเกษตรกรรายใหญ่ ขาดการสนับสนุนเกษตรกรนิเวศและไม่มีแรงจูงใจที่ชัดเจน นอกจากนี้ยังมีความกังวลเกี่ยวกับการฟอกเขียว (greenwashing) ในส่วนของคาร์บอนเครดิตและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยไม่มีการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเหมาะสม	เสริมสร้างความยั่งยืนของระบบอาหารและห่วงโซ่อุปทานโดยการสร้างความเข้มแข็งด้านกฎหมาย นโยบาย และแผนงานใน NDC และ NAP บูรณาการฐานข้อมูล GEDSI สำหรับผู้ประกอบการประมงขนาดเล็ก และจัดตั้งกลไกเพิ่มเติม หาแหล่งเงินทุนเพิ่มเติม และเพิ่มศักยภาพในการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียให้มากขึ้นเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นรูปธรรม	เสนอให้ส่งข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและติดตามการตอบสนองจากรัฐบาลภายในสี่เดือน

6.4 ห่วงโซ่อุปทานอาหาร

โครงการริเริ่มด้านห่วงโซ่อุปทานอาหารมีเป้าหมายที่จะลดการเสื่อมเสียของอาหารร้อยละ 3-5 ต่อปีหลังจากปี 2570 เป็นต้นไป โดยตั้งเป้าให้บรรลุเป้าหมายร้อยละ 5 ภายในปี 2613 วิธีการดำเนินการที่สำคัญประกอบไปด้วย การติดตามการเสื่อมเสียของอาหาร การปรับปรุงเขตเกษตรกรรมให้เหมาะสม การปรับปรุงการเข้าถึงเทคโนโลยี และการทำให้ห่วงโซ่อุปทานเรียบง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังส่งเสริมการออกหนังสือรับรองเกษตรกรอัจฉริยะ การตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูล และการเข้าถึงข้อมูลการเกษตรโดยไม่มีค่าใช้จ่าย แนวความคิดนี้มุ่งหวังที่จะลดอุปสรรคทางการค้าและจัดตั้งห่วงโซ่อุปทานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและไม่มีการเสื่อมเสียของอาหาร (zero-spoilage) พัฒนาระบบติดตามเพื่อตัดสินใจในประเด็นว่าด้วยเรื่องการนำเอาแนวปฏิบัติไปใช้ โดยจำเป็นจะต้องมีการสนับสนุนในด้านโครงสร้างพื้นฐาน การควบคุมกฎระเบียบ โครงการริเริ่มเรื่องห่วงโซ่ความยั่งยืนของชุมชน และ เทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยว โดยมีเป้าหมายที่จะดำเนินการอย่างเต็มรูปแบบในปี 2578 โดยมุ่งเน้นการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

กลุ่มทำงาน	ตัวเลือกนโยบาย	ความท้าทาย	แนวทางแก้ไข	กรอบเวลาและ หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
ห่วงโซ่อุปทาน อาหาร	กระทรวงเกษตร และสหกรณ์ วางแผนลดการ เสื่อมเสียของ อาหารร้อยละ 3-5 ต่อปีหลังจากปี 2570 โดย ตั้งเป้าหมายร้อยละ 5 ภายในปี 2613 ความท้าทายต่าง ๆ ประกอบด้วย การ ระบุงการสูญเสีย อาหารในห่วงโซ่ คุณค่า การขาด เทคโนโลยีด้านการ เก็บเกี่ยว และ โครงสร้างพื้นฐาน ห่วงโซ่ความเย็นที่ ยังไม่เพียงพอ นอกจากนี้ยังควร พิจารณาเรื่องการ แบ่งเขตด้วย	- อำนวยความสะดวกใน การออกไปรับรองเพื่อการ เข้าถึงเกษตรกรอัจฉริยะ - ลดระยะทางอาหาร - ลดความซับซ้อนของห่วง โซ่อุปทาน - การปลูกพืชที่ขับเคลื่อน ด้วยข้อมูล	โครงการริเริ่มนี้มุ่งเน้น ไปที่การได้รับการ สนับสนุนทางการเงิน ในระดับโลก การ ปรับปรุงโครงสร้าง พื้นฐาน (ถนนและ รถไฟ) การควบคุมโลจิสติกส์เพื่อลดการ สูญเสีย และการ สนับสนุนโครงการห่วง โซ่ความเย็นที่นำโดย ชุมชน นอกจากนี้ยังมี เป้าหมายที่จะพัฒนา แผนการเติบโต จัดหา เทคโนโลยีหลังการ เก็บเกี่ยวให้แก่ เกษตรกร และขยาย การวิจัยการสูญเสีย อาหาร อันรวมถึง พฤกษศาสตร์ เศรษฐกิจด้วย	ปี 2578

6.5 การบริโภคอาหาร

นโยบายมุ่งเน้นไปที่การลดขยะอาหารจากศาสตร์แห่งอาหารการกิน (Gastronomy) การค้าปลีก และครัวเรือน โดยส่งเสริมอาหารที่ยั่งยืนในประเทศไทย ในด้านกลยุทธ์ประกอบไปด้วย การปรับปรุงการเข้าถึงอาหารเพื่อสุขภาพ การเชื่อมโยงเกษตรกรกับธุรกิจ และการสร้างความตระหนักรู้ ในส่วนของความท้าทายประกอบด้วย การสร้างขีดความสามารถของเกษตรกร การลดการใช้สารกำจัดศัตรูพืช และการจัดการกับช่องว่างทางความรู้

ข้อเสนอสำหรับ NDC 3.0 ประกอบด้วย การคัดแยกขยะในท้องถิ่น การให้ความรู้แก่ครัวเรือน และความร่วมมือระหว่างธุรกิจกับเกษตรกร แผนการมุ่งเป้าที่จะสร้างระบบหมุนเวียนที่จะแปลงขยะอาหารให้กลายเป็นปุ๋ย โดยสนับสนุนการจัดหาผลผลิตจากท้องถิ่นและความยั่งยืน โดยจำเป็นที่จะต้องมีการสนับสนุนด้านการวิจัย โครงการริเริ่มของชุมชน และโครงสร้างพื้นฐาน แนวความคิดนี้จะเริ่มต้นขึ้นในเดือนพฤษภาคม 2568 โดยตั้งจุดหมายสำคัญไว้ภายในปี 2573

กลุ่มทำงาน	ตัวเลือกนโยบาย	ความท้าทาย	แนวทางแก้ไข	กรอบเวลาและหน่วยงานที่รับผิดชอบ
การบริโภคอาหาร	การลดขยะอาหารในภาคศาสตร์แห่งอาหารการกิน (Gastronomy) การค้าปลีก และในระดับครัวเรือนความต้องการอาหารเพื่อสุขภาพที่ยั่งยืนเพิ่มมากขึ้น	นโยบายมุ่งเน้นไปที่การสร้างขีดความสามารถของเกษตรกรไทย การลดการใช้สารกำจัดศัตรูพืช และการผลิตอาหารที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพให้มากขึ้น โดยจัดการกับช่องว่างด้านภาษา ความรู้ และเทคนิค และส่งเสริมแนวทางโภชนาการในการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ โดยตั้งเป้าหมายอาหารกลางวันโรงเรียนที่ 21 บาทต่อคน	นโยบายเน้นการวิจัยและพัฒนา การดำเนินการในชุมชน (เช่น เครือโรงแรม) แรงจูงใจทางภาษี การสนับสนุนนโยบายท้องถิ่น และการจัดหาโครงสร้างพื้นฐานความรู้ และการสนับสนุนทางการเงิน	ปี 2573

7. ข้อเสนอแนะสำคัญ

ข้อเสนอแนะสำคัญประกอบไปด้วย การจัดตั้งคณะกรรมการระหว่างกระทรวงเพื่อการประสานงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และการร่างข้อเสนอแนะสำหรับ NDC 4.0 ของประเทศไทยภายในปี 2578 ในด้านสภาพแวดล้อมทางอาหาร มีเป้าหมายจัดตั้ง "หนึ่งตำบล หนึ่งชุมชนเกษตรนิเวศ" และการลดการใช้สารเคมีร้อยละ 70 ภายในปี 2593 พร้อมด้วยการจัดเตรียมการด้านงบประมาณที่จำเป็น ด้านนโยบาย และการแจกจ่ายเมล็ดพันธุ์ จัดตั้งกลุ่มทำงานด้านเกษตรนิเวศภายในสามปี สำหรับในด้านห่วงโซ่อุปทานอาหาร ให้มีการพัฒนาระบบที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมโดยไม่มีการเสื่อมเสียของอาหาร (zero spoilage) ภายในปี 2578 โดยได้รับการสนับสนุนทางด้านโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยี ในส่วนของการผลิตอาหาร มุ่งเน้นนโยบายสนับสนุนสำหรับผู้ผลิตขนาดเล็ก OECMs และการบูรณาการข้อมูล GEDSI นอกจากนี้ยังมีการดำเนินการด้านระบบอาหารหมุนเวียนเพื่อลดของเสียจากศาสตร์แห่งอาหารการกิน (Gastronomy) และการค้าปลีก ไปพร้อมกับการสนับสนุนด้านการวิจัย แรงจูงใจ และโครงสร้างพื้นฐานภายในปี 2573

8. ความสำคัญของผลลัพธ์สำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ผลลัพธ์เหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เนื่องจากช่วยส่งเสริมความร่วมมือ ส่งเสริมความยั่งยืน และสร้างความเป็นธรรมในระบบอาหาร โดยการจัดการกับช่องว่างด้านนโยบายและการมุ่งเน้นเกษตรนิเวศ การลดการใช้สารเคมี และการอนุรักษ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกร ผู้บริโภค และชุมชน ผู้ผลิตขนาดเล็กจะได้รับการสนับสนุนผ่านนโยบายที่สร้างขึ้นจากหลักฐานเชิงประจักษ์ ในขณะที่ระบบอาหารหมุนเวียนก็จะช่วยลดของเสียและพัฒนาการจัดการผลิตผลจากท้องถิ่น ในท้ายที่สุดแล้ว ผลลัพธ์เหล่านี้จะช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถตัดสินใจอย่างมีข้อมูลและมีส่วนร่วมในระบบอาหารที่ยั่งยืนและครอบคลุมมากขึ้น

9. ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อโครงการริเริ่มในอนาคต

ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อโครงการริเริ่มในอนาคตประกอบด้วย การเสริมสร้างความร่วมมือข้ามภาคส่วน ซึ่งนำไปสู่ นโยบายที่มีการประสานงานและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การมุ่งเน้นเกษตรนิเวศและแนวปฏิบัติการเกษตรแบบยั่งยืนจะช่วยขับเคลื่อนการเปลี่ยนผ่านสู่เกษตรกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อระบบนิเวศและชุมชนท้องถิ่น การลดขยะอาหารและการเสื่อมเสียของอาหารจะช่วยสร้างห่วงโซ่อุปทานอาหารที่มีความยืดหยุ่นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น พร้อมผลกระทบเชิงบวกต่อการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

นอกจากนี้ การบูรณาการให้ผู้ผลิตขนาดเล็กเข้าสู่นโยบายระดับชาติอาจนำไปสู่ความเท่าเทียมที่มากขึ้น โดยพัฒนาการเข้าถึงทรัพยากรและตลาด การให้ความสำคัญกับการวิจัย เทคโนโลยี และโครงสร้างพื้นฐานจะมีส่วนช่วยขับเคลื่อนนวัตกรรม และสร้างโอกาสสำหรับรูปแบบธุรกิจใหม่และระบบอาหารที่ยั่งยืนมากขึ้น โดยรวมแล้ว

โครงการริเริ่มเหล่านี้จะช่วยวางรากฐานสำหรับการเปลี่ยนแปลงระบบได้ในระยะยาว โดยมีอิทธิพลต่อนโยบาย แนวปฏิบัติของอุตสาหกรรม และพฤติกรรมผู้บริโภคในระดับโลก

10. ข้อเสนอแนะสำหรับการติดตามและความร่วมมือ: การต่อยอดจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ Food Forward NDCs

เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผลลัพธ์จากการประชุมเชิงปฏิบัติการจะพัฒนาเป็นความก้าวหน้าอย่างเป็นรูปธรรม จึงได้มีข้อเสนอแนะการดำเนินการดังต่อไปนี้:

10.1 การพัฒนาและการดำเนินนโยบายเชิงเจาะจง

- **การปรับปรุงนโยบายที่เป็นเป้าหมาย:** จัดการประชุมติดตามผลกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงพาณิชย์ เพื่อจัดการกับตัวเลือกนโยบายที่ระบุโดยกลุ่มทำงานทั้ง 5 กลุ่มหัวข้อ (สภาพแวดล้อมทางอาหาร ธรรมชาติ การผลิต ห่วงโซ่อุปทาน การบริโภค) โดยเน้นการพัฒนาแผนปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมพร้อมบทบาท ความรับผิดชอบ และกรอบเวลาที่ชัดเจนสำหรับข้อเสนอแนะนโยบายแต่ละข้อ
- **การพัฒนาโครงการนำร่อง:** อำนวยความสะดวกในการพัฒนาโครงการนำร่องตามแผนปฏิบัติการของการประชุมเชิงปฏิบัติการ ตัวอย่างเช่น เริ่มต้นโครงการนำร่อง "หนึ่งตำบล หนึ่งชุมชนเกษตรนิเวศ" ในภูมิภาคที่ได้เลือกไว้ ตามที่กลุ่มทำงานด้านสภาพแวดล้อมทางอาหารได้นำเสนอ
- **การวิเคราะห์ช่องว่างด้านกฎระเบียบ:** ดำเนินการวิเคราะห์ช่องว่างโดยละเอียดในเรื่องของกฎระเบียบที่มีอยู่เกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหาร การใช้สารเคมี และเกษตรกรรมยั่งยืน โดยเน้นความท้าทายที่กลุ่มทำงานได้นำเสนอไว้ และใช้การวิเคราะห์นี้เพื่อพัฒนาข้อเสนอแนะเป้าหมายสำหรับการปฏิรูปกฎระเบียบ

10.2 การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเชิงกลยุทธ์และความร่วมมือ

- **การเชื่อมโยงเกษตรกร-ธุรกิจ:** จัดให้มีการสนทนาเพื่อส่งเสริมการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างเกษตรกรขนาดเล็กและธุรกิจ โดยเน้นการสร้างช่องทางการเข้าถึงตลาดสำหรับอาหารที่ผลิตอย่างยั่งยืน
- **การรณรงค์เพื่อสร้างความตระหนักรู้ของผู้บริโภคเรื่องขยะอาหาร:** เปิดตัวการรณรงค์เพื่อสร้างความตระหนักรู้สาธารณะโดยมีเป้าหมายเพื่อลดขยะอาหารในระดับครัวเรือน โดยใช้ข้อมูลเชิงลึกและข้อมูลที่กลุ่มทำงานด้านการบริโภคอาหารได้เตรียมไว้เพื่อกำหนดกลยุทธ์การสื่อสารและการเผยแพร่ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ

- **การจัดตั้งคณะทำงานเกษตรนิเวศ:** อำนวยความสะดวกในการจัดตั้งกลุ่มทำงานหลักด้านเกษตรนิเวศภายในสามปี ตามแผนที่ได้แนะนำไว้ พร้อมข้อกำหนดอ้างอิงเฉพาะและอำนาจหน้าที่ที่ชัดเจนในการขับเคลื่อนการดำเนินงานเกษตรนิเวศ

10.3 การวิจัยที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล นวัตกรรม และการสร้างขีดความสามารถ

- **การวิจัยเรื่องการประมงขนาดเล็ก:** ดำเนินการวิจัยเพื่อจัดการกับช่องว่างด้านข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประมงขนาดเล็ก ตามที่กลุ่มทำงานด้านการผลิตอาหารได้ให้ความสำคัญ โดยมุ่งเน้นการพัฒนานโยบายที่มีหลักฐานเชิงประจักษ์
- **ศูนย์นวัตกรรมเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยว:** สนับสนุนการพัฒนาศูนย์นวัตกรรมที่เน้นเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยวเพื่อจัดการกับปัญหาการเสื่อมเสียของอาหาร ตามที่กลุ่มทำงานด้านห่วงโซ่อุปทานอาหารได้รับรู้ไว้
- **การพัฒนาฐานข้อมูล GEDSI:** ให้ความสำคัญกับการพัฒนาฐานข้อมูลความเท่าเทียมทางเพศ ความเป็นธรรม ความหลากหลาย และการมีส่วนร่วมทางสังคม (GEDSI) สำหรับผู้ประกอบการประมงขนาดเล็ก ตามที่กลุ่มทำงานด้านการผลิตอาหารได้แนะนำไว้ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมในการเข้าถึงทรัพยากรและการสนับสนุนอย่างเป็นธรรม

10.4 การติดตาม ประเมินผล และรายงานอย่างจริงจัง

- **ตัวชี้วัดหลักในการลดสารเคมี:** พัฒนาตัวชี้วัดหลักที่เฉพาะเจาะจง ที่วัดผลได้ บรรลุได้ มีความสอดคล้องและมีกรอบเวลา (SMART) เพื่อติดตามความก้าวหน้าสู่เป้าหมายการลดสารเคมีร้อยละ 70 ตามที่กลุ่มทำงานด้านสภาพแวดล้อมทางอาหารได้นำเสนอ
- **การวัดการสูญเสียอาหารและขยะอาหาร:** จัดตั้งระบบมาตรฐานสำหรับการวัดการสูญเสียอาหารและขยะอาหารตลอดห่วงโซ่อุปทาน เพื่อติดตามความก้าวหน้าสู่เป้าหมายการลดร้อยละ 3-5 ภายในปี 2570
- **การประเมินผลกระทบของ OECMs:** ดำเนินการประเมินผลกระทบเพื่อประเมินประสิทธิผลของมาตรการพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพนอกเขตพื้นที่คุ้มครอง (OECMs) สำหรับป่าชายเลนในการมีส่วนร่วมต่อความมุ่งมั่นด้านสภาพภูมิอากาศ ตามที่กลุ่มทำงานด้านการผลิตอาหารได้แนะนำไว้

11. บทสรุป

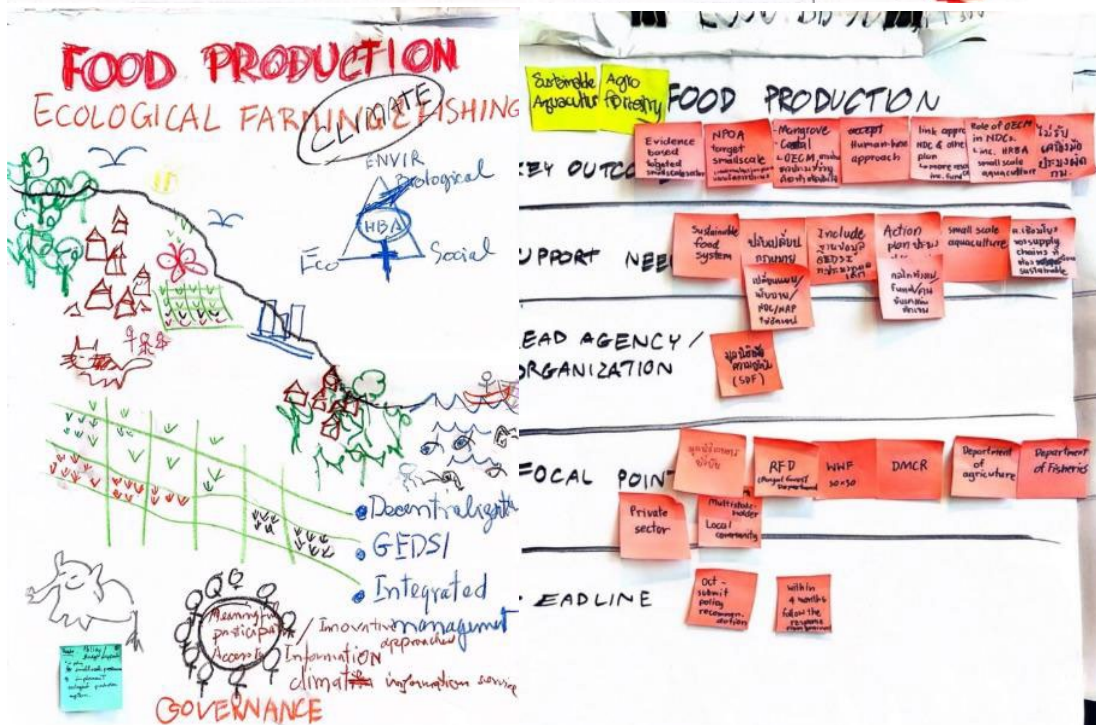
รายงานฉบับนี้เน้นย้ำถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการบูรณาการระบบอาหารเข้าสู่การมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDCs) ของประเทศไทยเพื่อดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ การประชุมเชิงปฏิบัติการที่ใช้เครื่องมือ "Food Forward NDCs" ได้เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายได้เข้าร่วม โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเหล่านี้มาจากภาคส่วนและกลุ่มที่ทำงานด้านสภาพแวดล้อมทางอาหาร ธรรมชาติ การผลิต ห่วงโซ่อุปทาน และการบริโภค

ข้อเสนอแนะสำคัญประกอบด้วย:

- **ความร่วมมือระหว่างกระทรวง:** การจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการพัฒนานโยบายที่ประสานงานกันและการร่าง NDC 4.0
- **การส่งเสริมเกษตรกรนิเวศ:** การดำเนินนโยบายเพื่อการเกษตรแบบยั่งยืน การลดการใช้สารเคมี และการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น รวมถึงผู้ประกอบการประมงขนาดเล็กและเกษตรกร
- **ห่วงโซ่อุปทานอาหารที่ยั่งยืน:** การลดขยะอาหารและการเสื่อมเสียของอาหารผ่านเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และการปรับปรุงโลจิสติกส์
- **การสร้างเสริมความเข้มแข็งให้กับผู้ผลิตขนาดเล็ก:** การสร้างนโยบายที่อาศัยหลักฐานเชิงประจักษ์และการบูรณาการเข้าสู่กลยุทธ์ระดับชาติ เพื่อให้มีการเข้าถึงทรัพยากรและตลาดอย่างเป็นธรรมสำหรับประมงขนาดเล็กและเกษตรกร
- **ระบบอาหารหมุนเวียน:** การลดของเสียผ่านโครงการริเริ่มการทำปุ๋ยหมักและการจัดหาผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น

ผลลัพธ์เหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมความร่วมมือ การส่งเสริมความยั่งยืน และการเสริมสร้างความเป็นธรรมภายในระบบอาหารของประเทศไทย โครงการริเริ่มในอนาคตควรมุ่งเน้นเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างต่อเนื่อง การวิจัยร่วมกัน ความร่วมมือระหว่างประเทศ และการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงระบบสู่ภาคส่วนด้านอาหารที่มีความยืดหยุ่นและครอบคลุมมากขึ้น

กลุ่มทำงานที่ 1 - การผลิตอาหาร

ส่วนที่ 1 วิธีการศึกษาเชิงลึก

ตัวเลือกนโยบายลำดับ ความสำคัญ	• การประมง • การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ • แนวปฏิบัติเกษตรผสมผสาน • การจัดการพืชสวนปศุสัตว์แบบบูรณาการ • การผลิตอาหารเชิงบวกต่อธรรมชาติ
อ้างอิง NDC สิ่งที่ควร เพิ่มเติม + I	การประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ • ให้มีมาตรการที่ชัดเจน + สร้างหัวข้อที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น • การจัดการประมงอย่างยั่งยืน • นโยบาย/มาตรการเฉพาะที่มุ่งเป้าไปที่ผู้ประกอบการประมงขนาดเล็ก (SSF) • มีระบบฐานข้อมูลรวมขนาดเล็ก สตรี • นิยามผู้ประกอบการประมงขนาดเล็ก (SSF) • เชื่อมโยงกับการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ แนวปฏิบัติเกษตรผสมผสาน การจัดการพืชสวนปศุสัตว์แบบบูรณาการ การผลิตอาหารเชิงบวกต่อธรรมชาติ • มุมมองแบบบูรณาการองค์รวม - ความหลากหลายทางชีวภาพ สิทธิมนุษยชน - การมีส่วนร่วม - ความหลากหลายทางชีวภาพป้องกันสายพันธุ์ต่างถิ่น
ตัวเลือกนโยบายที่สำคัญ แต่ ยังมีความท้าทาย	• มุ่งเน้นแรงขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจ

	• การสร้างสมดุลระหว่างผลิตภาพ ความหลากหลายทางชีวภาพ + เศรษฐกิจ • ไม่มีภูมิปัญญาท้องถิ่น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ • ส่งเสริมเกษตรกรรายใหญ่ ไม่ใช่เกษตรกรรายเล็ก เช่น ระบบเปียก/แห้ง • ไม่เน้นการเกษตรนิเวศ/แรงจูงใจน้อยหรือนโยบายไม่ชัดเจน • การพอกเชียวในตลาดคาร์บอนเครดิต • ความกังวลเกี่ยวกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และไม่มีการแบ่งปันผลประโยชน์
ตัวเลือกนโยบายที่ควรเพิ่มเติมใน NDC 3.0	• การพัฒนา NDC แบบองค์รวม: รวมปลาและสัตว์น้ำ ความหลากหลายทางชีวภาพ ความต้องการของเกษตรกรรายเล็ก • การเผยแพร่ระบบเตือนภัย • การใช้โซลาร์เซลล์ที่สอดคล้องกับแนวปฏิบัติการเกษตร • การวิจัยแบบมีส่วนร่วม • การมีส่วนร่วมอย่างมีความหมายในการพัฒนานโยบาย • นักวิจัย/ความรู้

ส่วนที่ 2 การศึกษาเชิงลึก - รอบที่ 2

หัวข้อ	ฐานน้ำ	ฐานดิน
ตัวเลือก นโยบาย	- การดำเนินการจัดการประมงอย่างยั่งยืน - การจัดการสัตว์น้ำเพาะเลี้ยงอย่างยั่งยืน	- การดำเนินการแนวปฏิบัติการผลิตอาหารเชิงบวกต่อธรรมชาติ - การดำเนินการแนวปฏิบัติเกษตรผสมผสาน
ช่องว่างและ ความท้าทาย	- การมุ่งเน้นการจัดการสายพันธุ์เดียว ควรเน้นการจัดการระบบนิเวศ (ทุกสายพันธุ์) + การมีส่วนร่วม * การแบ่งแยกในการตัดสินใจและธรรมาภิบาล * ขาดข้อมูลพื้นฐานและเป้าหมาย - การจัดการของรัฐที่กระจายแยกส่วน - การแยกประเด็น GEDSI (ความเท่าเทียมทางเพศ ความพิการ และการมีส่วนร่วมทางสังคม) (การอนุรักษ์แบบครอบคลุม)	- การจัดการของรัฐที่กระจายแยกส่วน - การแยกประเด็น GEDSI (ความเท่าเทียมทางเพศ ความพิการ และการมีส่วนร่วมทางสังคม) (การอนุรักษ์แบบครอบคลุม) - ขาดนวัตกรรมเกษตรสำหรับเกษตรผสมผสาน - แนวทางเกษตรยั่งยืน แม้จะส่งผลดีในระยะยาว แต่ในบางกรณีอาจทำให้เกษตรกรสมัครขอเลขประกันสังคม (SSN) ได้ยากขึ้น เนื่องจากปัญหาเรื่องการตรวจสอบรายได้ การจ้างงาน และสิทธิในที่ดิน
มาตรการ นโยบาย	- ลดการใช้พลาสติกในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแบบธรรมชาติ - สำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ: - การเลือกใช้อัตถุติบอาหารสัตว์ร่วมกับการบริหารจัดการการให้อาหารอย่างมีประสิทธิภาพ - การวางแผนเชิงพื้นที่ - การผลิตแบบธรรมชาติ - ปรับปรุงข้อมูลฐานข้อมูล (เช่น แยกตามเพศ) - การจัดการเขตพื้นที่ (ใช้เกณฑ์วิธีที่เหมาะสมสำหรับแต่ละพื้นที่) - ส่งเสริมการอนุรักษ์ชายฝั่งโดยชุมชน - ระบบติดตามและประเมินผลแบบมีส่วนร่วม	- การวางแผนแบบมีส่วนร่วม + ระบบการใช้ที่ดิน - การนำเอา CSA/NbS (เกษตรผสมผสาน) เข้าสู่กระแสหลักของการส่งเสริมการเกษตรของกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (DOAE)

หัวข้อ	ฐานน้ำ	ฐานดิน
	• แนวทางที่ยึดสิทธิมนุษยชน	
อุปสรรค	• ไม่มี • การรวมศูนย์อำนาจในการตัดสินใจเชิงนโยบาย • ขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่รัฐ • ไม่มีการบูรณาการระหว่างองค์กรและหน่วยงานรัฐ	• การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่ให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชน • ต้นทุนสินค้าสูง
โอกาส	• พื้นที่โอกาสสำหรับการฟื้นฟูสาธารณะ • เชื่อมโยงนโยบายสภาพภูมิอากาศและนโยบายความหลากหลายทางชีวภาพ • เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ • จัดการกับภาคส่วนขนาดเล็ก การมีส่วนร่วมทางสังคมเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ	- งบประมาณสำหรับการดำเนินงาน - ปฏิรูปเงินอุดหนุนและแรงจูงใจทางการเงินอื่นๆ (ประกันภัย) - ให้ประโยชน์ต่อสุขภาพของประชาชน

ภาพหมู่:

สมาชิกกลุ่ม

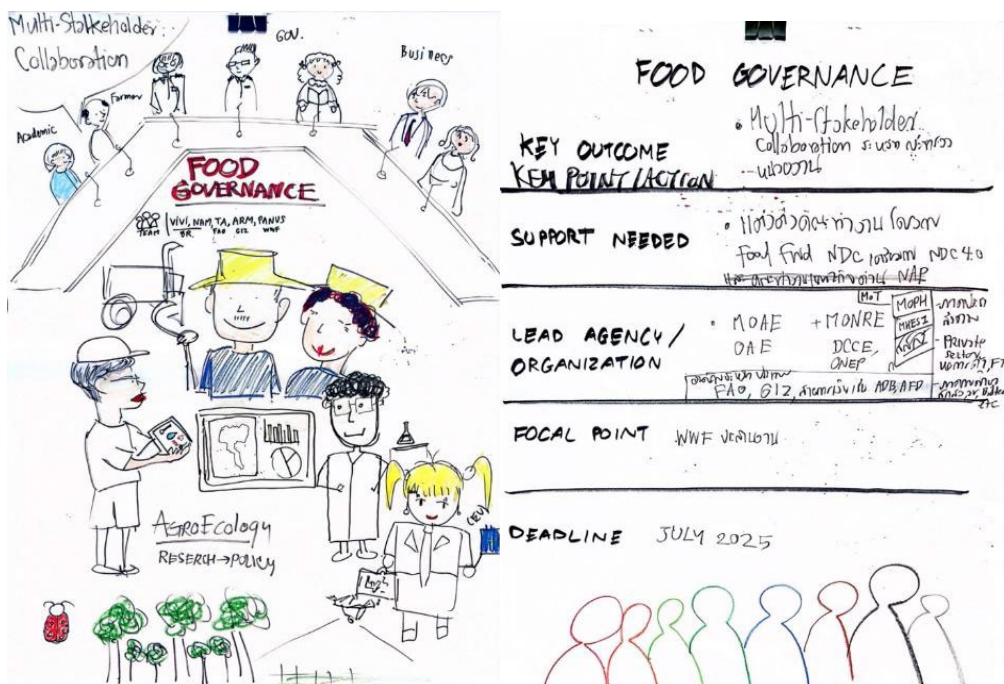
1. Mr. Janek Toepper (FAO)
2. คุณเรวดี ประเสริฐเจริญสุข (มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน: SDF)
3. Dr. Michelle Tigchelaar (Worldfish),
4. คุณสุภา ไยเมือง (มูลนิธิเกษตรกรรมยั่งยืน)
5. คุณศรัณย์ภัทร์ กิตติวรภูมิ(WWF สำนักงานประเทศไทย)

วันที่ 2

ผลลัพธ์สำคัญ ประเด็นสำคัญ/การดำเนินการ	• พัฒนานโยบายที่อาศัยหลักฐานเชิงประจักษ์ที่จัดการกับความต้องการของภาคส่วนขนาดเล็กโดยเฉพาะ • บูรณาการโครงการริเริ่มเฉพาะขนาดเล็กเข้าสู่นโยบายและแผนปฏิบัติการระดับชาติ • สนับสนุนการจัดตั้งมาตรการพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพนอกเขตพื้นที่คุ้มครอง (OECMs) สำหรับป่าชายเลนและพื้นที่ชายฝั่ง โดยยึดแนวทางสิทธิมนุษยชนและการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของผู้ประกอบการประมงขนาดเล็กในการตัดสินใจ • เสริมสร้างบทบาทของ OECMs ในความมุ่งมั่นด้านสภาพภูมิอากาศโดยเชื่อมโยงกับการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDCs)
ความสนับสนุนที่จำเป็น	• เสริมสร้างความยั่งยืนของระบบอาหารและห่วงโซ่อุปทานทั้งหมด • เสริมสร้างความเข้มแข็งของกฎหมาย นโยบาย และแผนงานในการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (NDC) และแผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (NAP) • บูรณาการฐานข้อมูลที่ครอบคลุมเรื่องความเท่าเทียมทางเพศ ความพิการ และการมีส่วนร่วมทางสังคม (GEDSI) สำหรับผู้ประกอบการประมงรายย่อย • จัดตั้งกลไกเพิ่มเติม หาแหล่งเงินทุนเพิ่มเติม และให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมมากขึ้นเพื่อขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบ
หน่วยงานหลัก/องค์กร	มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDF)
ศูนย์กลางทำงาน	WWF ประเทศไทย กรมประมง กรมเกษตร กรมป่าไม้ กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ชุมชนท้องถิ่น ภาคเอกชน มูลนิธิเกษตรกรรมยั่งยืน (ประเทศไทย)
กำหนดเวลา	ส่งข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและติดตามการตอบสนองจากรัฐบาลภายในสี่เดือน

กลุ่มทำงานที่ 2 - ธรรมชาติอาหาร

ส่วนที่ 1 วิธีการศึกษาเชิงลึก

ตัวเลือกนโยบายลำดับ ความสำคัญ	- แต่ละกรมมีการกิจของตนเอง แต่ขาดความร่วมมือเนื่องจากข้อจำกัดด้านนโยบาย - การเสริมสร้างแนวทางรวบรวมผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่ายแบบครอบคลุมในธรรมาภิบาลอาหาร
อ้างอิง NDC สิ่งที่ควร เพิ่มเติม + I	- การทำนาแบบเปียกสลับแห้ง ปุ๋ย การหยุดเผาไหม้ - LULCC - การวางแผนการใช้ที่ดินและการติดตามการเปลี่ยนแปลง - การจัดซื้อจัดจ้างสีเขียว - การซื้ออาหารที่ปลอดภัยสำหรับอาหารกลางวันโรงเรียน - การส่งเสริมตลาดอาหารปลอดภัย/ตลาดสีเขียว - การกักเก็บคาร์บอนในดินผ่านการจัดการดินที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำ
ตัวเลือกนโยบายที่สำคัญ แต่ ยังมีความท้าทาย	MSC: ความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย ความท้าทาย: - ภาระเบี้ยบะของแต่ละองค์กร - อำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้แน่นอนของแต่ละองค์กร ขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ในการจัดการประเด็นที่อยู่นอกเหนือความรับผิดชอบของกรมของตน - มีหลายประเด็นที่ถูกมองว่าเป็นปัญหาที่เพิ่มเติมเข้ามา - ขาด KPIs ที่เกี่ยวข้องสอดคล้อง โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม และการส่งเสริมเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ทำให้เกิดการขาดแคลนบุคลากรท่ามกลางภาระงานที่เพิ่มขึ้น - ขาดผู้นำจากหน่วยงานเกษตรกรรมแบบบูรณาการสำหรับการทำงานด้านการลดและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ - หน่วยงานที่รับผิดชอบ NDC (การมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด) ไม่ได้ดูแลการดำเนินการตามเป้าหมาย - มีหน่วยงานกลางแต่ส่วนใหญ่เก็บรวบรวมข้อมูลโดยไม่ได้ขับเคลื่อนการดำเนินการ - กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (MoAC) มีคณะกรรมการด้านเกษตร-สภาพภูมิอากาศ แต่ทำหน้าที่ตามวาระข้อมูลเท่านั้น - คณะกรรมการเฉพาะกิจที่มีอยู่ยังไม่ได้ขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงเชิงระบบ
ตัวเลือกนโยบายที่ควร เพิ่มเติมใน NDC 3.0	คู่ขนาน - MSC เกษตรนิเวศ

- NDC 1.0, NDC 2.0 (2026-2030) | NDC 3.0 (2031-2035) ~ 2nd NDC

ส่วนที่ 2 การศึกษาเชิงลึก - รอบที่ 2

หัวข้อ	MSC	เกษตรนิเวศ
ตัวเลือกนโยบาย	• กำจัดการทำงานแบบแยกส่วน • กำหนดให้มีการสนทนาระหว่างกระทรวงและภาคส่วน • หอการค้า • สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (FTI) นำแนวคิดเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว (BCG Model) มาใช้ในการขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมของไทยความร่วมมือภาครัฐ-เอกชน • นอกจากประเด็นอาหารและเกษตรกรรมแล้ว ควรพิจารณาด้านอื่นๆ ด้วย เช่น ผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม • กระทรวงสาธารณสุข	• การจัดการอย่างยั่งยืนสำหรับระบบเกษตร-อาหาร • มุ่งเน้นเสาหลักสามประการของความยั่งยืน: นิเวศวิทยา สังคม ผลผลิต/เศรษฐกิจ • ส่งเสริมตลาดท้องถิ่น ตลาดเกษตรกรอาหารท้องถิ่น
ช่องว่างและความท้าทาย	• ขาดนโยบายสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านสู่เกษตรกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก • ควรมีการอภิปรายระหว่างกระทรวง เช่น เกษตร x พลังงาน เกษตร x สุขภาพ เกษตร x สิ่งแวดล้อม เกษตร x อุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	• ให้คำนิยามที่ชัดเจนและความเข้าใจร่วมกันเรื่องเกษตรนิเวศ • กำหนดนิยามไว้ใน Thailand Taxonomy เพื่อความเข้าใจที่สอดคล้องกัน • มีสถาบันและนักวิจัยที่เชี่ยวชาญด้านเกษตรนิเวศจำกัด • เชื่อมช่องว่างระหว่างผลการวิจัยและการนำนโยบายไปปฏิบัติ • ดำเนินการประเมินที่ครอบคลุม เช่น การวัดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในระบบเกษตรแบบบูรณาการ
มาตรการนโยบาย	• เงินอุดหนุน: ปฏิเสธเงินอุดหนุนของรัฐให้แก่เกษตรกรที่เผาพืชผล สำหรับกลไกสนับสนุนทางการเงินใหม่และที่หลากหลาย • CCAPA (2566-2570) • NDC 2.0: 4.1+1 (GCF, TH) • MOU ระหว่างหน่วยงานเพื่อส่งเสริมความร่วมมือ	• กรณพัฒนาที่ดินวิเคราะห์ความเหมาะสมของที่ดิน ซึ่งควรเป็นข้อมูลสำหรับแนวปฏิบัติการเกษตร • องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงที่ดินสำหรับเกษตรกรยั่งยืน
อุปสรรค	• การขาดโครงการแบบบูรณาการจำกัดความสามารถของรัฐบาลในการทำงานข้าม	• European Union Deforestation Regulation (EUDR) หรือ ระเบียบสหภาพ

หัวข้อ	MSC	เกษตรนิเวศ
	ขอบเขตกรม จำเป็นต้องมีโครงการใหม่หรือบันทึกข้อตกลงเพื่อเอาชนะปัญหานี้ - จัดการกับการรวมศูนย์อำนาจและการตัดสินใจที่ขัดขวางการดำเนินการร่วมกัน - หลีกเลี่ยงการทำงานซ้ำซ้อนในประเด็นเดียวกันในกรมต่างๆ	ยุโรปว่าด้วยการไม่ตัดไม้ทำลายป่ากรมพัฒนาที่ดินขาดอำนาจในการขับเคลื่อนเกษตรกรรมยั่งยืนในทุกพื้นที่ - การจัดซื้อจัดจ้างสีเขียว - ส่งเสริมการจัดหาอาหารที่หลากหลาย นอกเหนือไปจากผักทั่วไปอย่างคะน้าและแครอท - จัดการกับการขาดความรู้เรื่องการปลูกและการปรุงอาหารท้องถิ่น
โอกาส	- ชีวมวล - ส่งเสริมอาหารสะอาดและเขียว - กองเทคโนโลยีการเกษตรและสิ่งแวดล้อม/สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรและการส่งเสริม (ควรมีการสร้างขีดความสามารถ) - การสนับสนุนและเงินทุนระหว่างประเทศ - เชื่อมโยงและประสานงานกับโครงการริเริ่มที่คล้ายคลึงกันในระดับนานาชาติ - เพิ่มการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในเกษตรกรรมยั่งยืน	- การนำเข้าสู่กระแสหลัก/การรณรงค์ • ผู้บริโภค • ผู้ผลิต - สำรวจโอกาสแหล่งเงินทุนระหว่างประเทศ เช่น GCF, GIZ - ความร่วมมือทางเทคนิคระหว่างประเทศ เช่น FAO, JICA, AFD (Finance bio)

สมาชิกกลุ่ม:

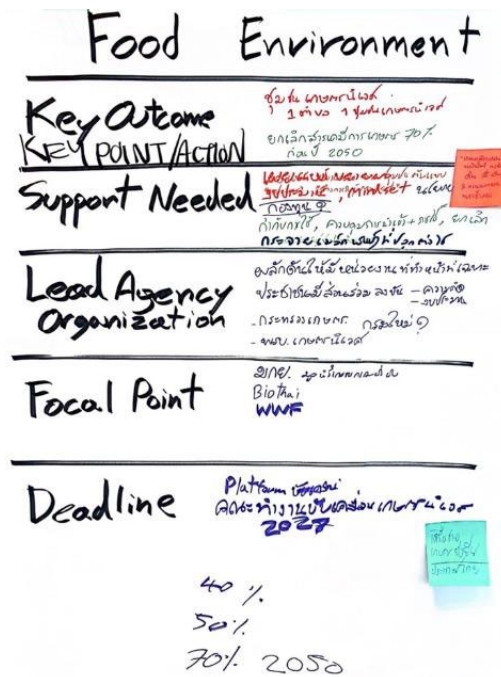
- 1) คุณรชตะ อรุณสุรัตน์, FAO (SCALA)
- 2) คุณนริชย์ สุวรรณกาญจน์, GIZ
- 3) คุณพนัส ด้านพิทักษ์กุล, WWF สำนักงานประเทศไทย

วันที่ 2

ผลลัพธ์สำคัญ ประเด็นสำคัญ/การดำเนินการ	• ความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่ายระหว่างกระทรวงและหน่วยงาน
ความสนับสนุนที่จำเป็น	• แต่งตั้งคณะทำงานสำหรับโครงการ Food Forward NDCs เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับ NDC 4.0
หน่วยงานหลัก/องค์กร	• กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร + กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา • ภาคประชาสังคม • ภาคเอกชน หอการค้า สภาอุตสาหกรรม • ภาคการศึกษา: สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) สภาวิจัยแห่งชาติ (วว.) BIOTEC • องค์กรระหว่างประเทศ: FAO, GIZ, สถาบันการเงิน เช่น ADB, AFD
ศูนย์กลางทำงาน	• WWF สำหรับการประสานงาน
กำหนดเวลา	• กรกฎาคม 2568

กลุ่มทำงานที่ 3 - สิ่งแวดล้อมทางอาหาร

ส่วนที่ 1 วิธีการศึกษาเชิงลึก

ตัวเลือกนโยบายลำดับ ความสำคัญ	• การควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยของอาหาร • การพัฒนาและปรับปรุงการเกษตรในพื้นที่เมืองและชานเมือง และการเสริมสร้างตลาดอาหารท้องถิ่น
อ้างอิง NDC สิ่งที่ควรเพิ่มเติม + I	• ปรับปรุงกฎหมายควบคุมสารเคมีการเกษตร • จัดตั้งกลไกการมีส่วนร่วมในการติดตามการบังคับใช้กฎหมาย • โครงสร้างองค์กรที่มีความรับผิดชอบที่ชัดเจน • เสริมสร้างขีดความสามารถของผู้บริโภคและรัฐบาลในการเข้าถึงและควบคุมอาหารปลอดภัย • เปลี่ยนมุมมองและบทบาทเพื่อยอมรับเมืองเป็นฐานการผลิต • เมืองควรมีวิสัยทัศน์และนโยบายที่รับประกันความมั่นคงทางอาหารสำหรับทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มเปราะบาง • ดำเนินมาตรการภาษีที่มีประสิทธิภาพเพื่อกระจายผลประโยชน์จากการใช้ที่ดินในเมืองสำหรับการผลิตอาหาร • พิจารณาแบบจำลองตลาดชุมชน • เชื่อมโยงการเกษตรอินทรีย์และปลอดภัยของท้องถิ่นกับโรงเรียน • ขยายการส่งเสริมและการโฆษณาอาหารเพื่อสุขภาพผ่านช่องทางหลัก
ตัวเลือกนโยบายที่สำคัญ แต่ยังไม่มีความท้าทาย	• เปิดเผยบันทึกรายชื่อสารเคมีต่อสาธารณะ • กระจายอำนาจอย่างเป็นธรรม • สร้างความตระหนักรู้ของผู้บริโภคเรื่องความปลอดภัย • ออกแบบการวางผังเมืองเพื่อปกป้องพื้นที่เกษตรกรรมและการผลิตอาหารในเมือง • ใช้แรงจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมผู้ผลิต (เกษตรกรอินทรีย์) และธุรกิจให้ผลิตและจำหน่ายอาหารที่ดีต่อสุขภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
ตัวเลือกนโยบายที่ควรเพิ่มเติม ใน NDC 3.0	• จัดลำดับความสำคัญของระบบนิเวศโดยรวม • ยอมรับสิทธิตามประเพณี • สนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อให้พื้นที่เมืองเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการเกษตร • ดำเนินนโยบายและมาตรการเพื่อรักษาความมั่นคงของที่ดินและทรัพยากรสำหรับการผลิตอาหารและตลาด • จัดการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบเรื่องการเกษตรในเมือง (การเกษตรอินทรีย์) • ส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่อาหารสาธารณะหรือ "ป่าอาหารในเมือง" • จัดตั้งกองทุนเกษตรกรรมที่มุ่งเน้นสุขภาพ • รัฐบาลควรสร้างกองทุนเพื่อสนับสนุนการเกษตรในเมืองขนาดเล็กหรืออำนวยความสะดวกในการเปลี่ยนผ่านจากการเกษตรที่ใช้สารเคมีสู่การเกษตรอินทรีย์

ส่วนที่ 2 การศึกษาเชิงลึก - รอบที่ 2

ตัวเลือกนโยบาย	- ควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยของอาหาร - ลดการใช้สารเคมีการเกษตร 70% ภายในปี 2593
ช่องว่างและความท้าทาย	- ความโปร่งใสของข้อมูลการนำเข้าสารเคมีในภาคเกษตรกรรม - ขาดการเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ - ไม่มีเงินทุนสนับสนุนการผลิตอาหารปลอดภัย - มีค่า MRL (ปริมาณสารตกค้างสูงสุด) สำหรับสารเคมีกว่า 10,000 ชนิด ทำให้มีการใช้สารเคมีเพิ่มขึ้น - การติดตามและประเมินผลมาตรการบังคับใช้กฎหมาย - ความรู้เรื่องผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมล่าช้ากว่าการพัฒนาสารเคมี - ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการติดตามและกำกับดูแล
มาตรการนโยบาย	- ปลูกฝังกรอบความคิดของคนรุ่นใหม่สู่การดำรงชีวิตอย่างยั่งยืน - โครงการหนึ่งตำบล หนึ่งเกษตรนิเวศ – ให้การสนับสนุนที่เป็นรูปธรรมโดยการจัดตั้งชุมชนเกษตรนิเวศต้นแบบในแต่ละตำบล
อุปสรรค	- การผูกขาดโดยกลุ่มบริษัท - การผูกขาดของบริษัทตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน - กฎหมายที่อนุญาต "การฟ้องร้องเชิงกลยุทธ์" (SLAPP) ต่อผู้วิจารณ์ - กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อช่วยให้ผู้บริโภคเข้าใจความปลอดภัยของอาหาร
โอกาส	- ช่องทางการสื่อสารที่กว้างขึ้นทำให้ผู้บริโภคเข้าถึงข้อมูลได้มากขึ้น - การเพิ่มขึ้นของนักวิจัยที่ศึกษาผลกระทบของสารเคมีที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร - สร้างฐานข้อมูลเพื่อขับเคลื่อนนโยบาย - ส่งเสริมการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพท้องถิ่นเป็นวิธีการทางเลือกสำหรับการผลิตโดยไม่ใช้สารเคมี

สมาชิกกลุ่ม:

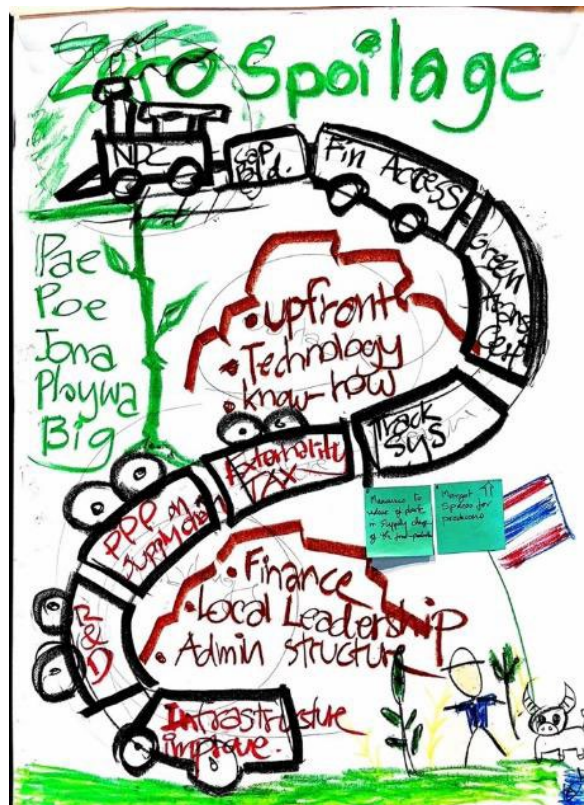
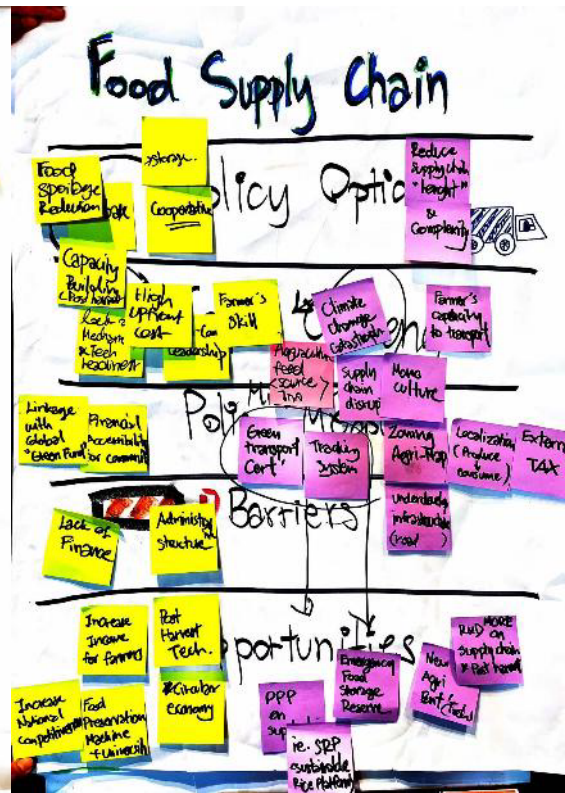
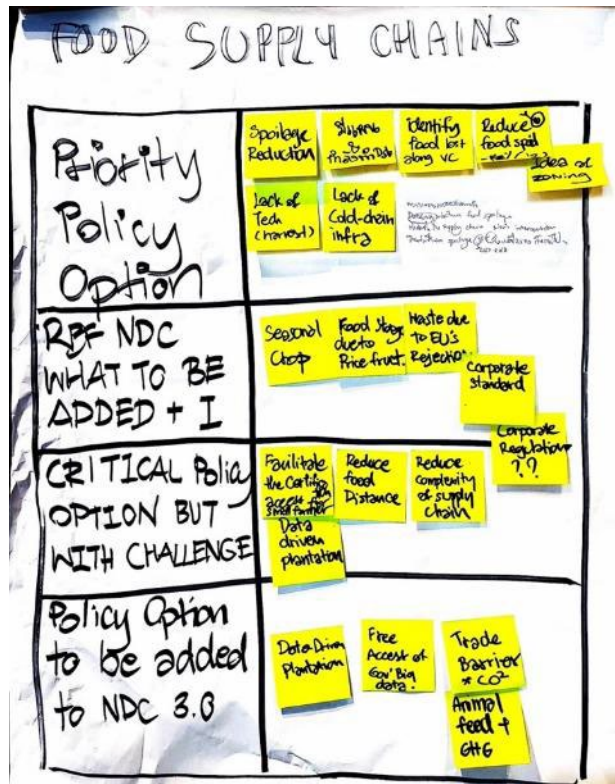
- 1) คุณณัฐธากาญจน์ เทียนกระจ่าง, สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.)
- 2) คุณวรางคนางค์ นิ่มหัตถา, Growing Cities Group
- 3) คุณวรินทร์ณ แก้วทันคำ, มูลนิธิเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDF)
- 4) คุณณิวัฑฒิ หลายเจริญโชคชัย, Biothai
- 5) คุณนคร ลิ้มปคุตถาวร, (Prince City Farm)

วันที่ 2

ผลลัพธ์สำคัญ ประเด็นสำคัญ/การดำเนินการ	- ชุมชนเกษตรนิเวศ: หนึ่งตำบล หนึ่งชุมชนเกษตรนิเวศ - ลดการใช้สารเคมีการเกษตรร้อยละ 70 ก่อนปี 2593
ความสนับสนุนที่จำเป็น	- ส่งเสริมและขยายชุมชนต้นแบบผ่านงบประมาณ การเปลี่ยนแปลงกรอบความคิด และนโยบาย - ออกกฎควบคุมการใช้ ควบคุมการนำเข้าและการใช้งาน และลดการใช้สารเคมีลงอย่างต่อเนื่อง - แจกจ่ายเมล็ดพันธุ์สำหรับการปลูก - พัฒนาขีดความสามารถและเทคโนโลยีสำหรับการจัดการดิน น้ำ พันธุกรรม และความหลากหลายทางชีวภาพ
หน่วยงานหลัก/องค์กร	- ผลักดันให้มีการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะเพื่อเสริมสร้างอำนาจในการทำงาน - การมีส่วนร่วมของประชาชนในการรวบรวมทรัพยากร: - แนวคิด - งบประมาณ - กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - จัดตั้งกรมใหม่? - พระราชบัญญัติเกษตรนิเวศโดยมีส่วนร่วมจากภาคประชาสังคมและนักวิจัย
ศูนย์กลางทำงาน	- มูลนิธิเกษตรกรรมยั่งยืน - BioThai - WWF ประเทศไทย * ปัจจุบันยังไม่มีสภาเกษตรกรรมยั่งยืนเนื่องจากขาดแหล่งเงินทุน ควรมีการจัดตั้งแพลตฟอร์มและพัฒนากลุ่มทำงาน
กำหนดเวลา	แพลตฟอร์ม: คณะทำงานส่งเสริมเกษตรนิเวศ ปี 2570

กลุ่มทำงานที่ 4 - ห่วงโซ่อุปทานอาหาร

ส่วนที่ 1 วิธีการศึกษาเชิงลึก

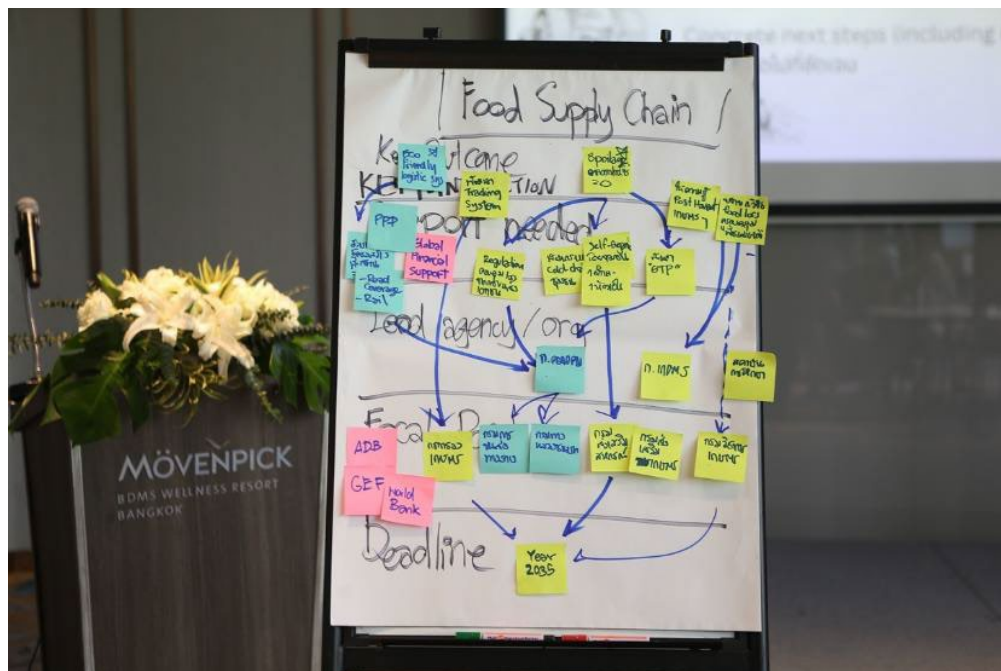
ตัวเลือกนโยบายลำดับ ความสำคัญ	1. การลดการเสื่อมเสียของอาหาร 2. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีแผนการสร้างฐานข้อมูลเพื่อศึกษาการเสื่อมเสียของอาหารที่เกิดขึ้นในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อดำเนินมาตรการแทรกแซง โดยมีเป้าหมายลดการเสื่อมเสียร้อยละ 3-5 ต่อปีตั้งแต่ปี 2570 เป็นต้นไป 3. ระบุการสูญเสียอาหารในห่วงโซ่คุณค่าทั้งหมด ลดการเสื่อมเสียของอาหารร้อยละ 5 ภายในปี 2613 4. แนวคิดเรื่องการแบ่งเขต 5. ขาดเทคโนโลยี (การเก็บเกี่ยว) 6. ขาดโครงสร้างพื้นฐานห่วงโซ่ความเย็น
อ้างอิง NDC สิ่งที่ต้องเพิ่มเติม + I	1. พืชผลตามฤดูกาล 2. การเก็บรักษาอาหารเนื่องจากความผันผวนของราคา: ราคาผลผลิตทางการเกษตรมีความผันผวน ทำให้เกษตรกรต้องสะสมผลผลิตของตน 3. ขงเสียเนื่องจากการปฏิเสธของสหภาพยุโรป 4. มาตรฐานองค์กร 5. กฎระเบียบองค์กร
ตัวเลือกนโยบายที่สำคัญ แต่ยังมี ความท้าทาย	1. อำนวยความสะดวกในการออกใบรับรองเพื่อการเข้าถึงเกษตรกรอัจฉริยะ 2. ลดระยะทางอาหาร 3. ลดความซับซ้อนของห่วงโซ่อุปทาน 4. การปลูกพืชที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล
ตัวเลือกนโยบายที่ควรเพิ่มเติม ใน NDC 3.0	1. การปลูกพืชที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล 2. การเข้าถึงข้อมูลขนาดใหญ่ของรัฐบาลโดยไม่มีค่าใช้จ่าย 3. อุปสรรคทางการค้าด้านคาร์บอนไดออกไซด์ 4. อาหารสัตว์และการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ส่วนที่ 2 การศึกษาเชิงลึก - รอบที่ 2

ตัวเลือกนโยบาย	• การลดการเสื่อมเสียของอาหารผ่านการปรับปรุงวิธีการเก็บรักษาและระบบติดตาม • การเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย • การลดความยาวนานและความซับซ้อนของห่วงโซ่อุปทาน
ช่องว่างและความท้าทาย	• การสร้างขีดความสามารถที่ไม่เพียงพอในช่วงหลังการเก็บเกี่ยว • ต้นทุนเริ่มต้นสูงสำหรับการดำเนินการ • ทักษะที่จำกัดในหมู่เกษตรกร • ขาดกลไกและเทคโนโลยีที่เหมาะสม • แหล่งอาหารสัตว์ทางการเกษตรตั้งอยู่ห่างไกลจากฟาร์มเกินไป • ผลกระทบร้ายแรงของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อการเกษตร • ขีดความสามารถที่จำกัดของเกษตรกรในการขนส่งสินค้า • การหยุดชะงักเนื่องจากแนวปฏิบัติการเกษตรเชิงเดี่ยวในห่วงโซ่อุปทาน • การเสื่อมเสียของอาหารเนื่องจากความผันผวนของราคาผลผลิตทางการเกษตร
มาตรการนโยบาย	• การสร้างความเชื่อมโยงกับโครงการริเริ่มการเงินสีเขียวระดับโลก • การเสริมสร้างการเข้าถึงทางการเงินสำหรับชุมชน • การดำเนินการออกใบรับรองการขนส่งสีเขียวและระบบติดตาม • การพัฒนาแผนที่เกษตรกรรมแบบแบ่งเขต • การส่งเสริมกลยุทธ์การทำให้เป็นท้องถิ่นตั้งแต่การผลิตจนถึงการบริโภค • การนำภาษีผลกระทบภายนอกมาใช้เพื่อสนับสนุนโครงการริเริ่มด้านความยั่งยืน
อุปสรรค	• การจัดการกับโครงสร้างพื้นฐานที่ยังไม่พัฒนา เช่น ถนน • ขาดการสนับสนุนทางการเงินสำหรับโครงการริเริ่ม • ขาดโครงสร้างการบริหาร
โอกาส	• การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ • การสร้างโอกาสรายได้สำหรับเกษตรกร • การดำเนินการใช้เครื่องจักรกลนอมอาหารร่วมกับมหาวิทยาลัย • การพัฒนาเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยว • การส่งเสริมเศรษฐกิจหมุนเวียน • การจัดตั้งความร่วมมือภาครัฐ-เอกชนในห่วงโซ่อุปทาน เช่น แพลตฟอร์มข้าวยั่งยืน (SRP) • การจัดตั้งสำรองอาหารฉุกเฉิน • การเสริมสร้างการวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับห่วงโซ่อุปทานและกระบวนการหลังการเก็บเกี่ยว

สมาชิกกลุ่ม:

- 1) คุณ ฐิติพงษ์ ศรีสมบัติ, นักวิเคราะห์นโยบายและแผน (ระดับชำนาญการ) สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
- 2) ดร.เจนตา ชมธรรณินทร์, นักเศรษฐศาสตร์ (ระดับชำนาญการ) สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
- 3) ดร. Jonaliza L. Siangliw, BIOTEC, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วันที่ 2

ผลลัพธ์สำคัญ ประเด็นสำคัญ/การดำเนินการ	ระบบที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พัฒนาระบบติดตาม การเชื่อมโยงในระหว่างห่วงโซ่อุปทาน = 0
ความสนับสนุนที่จำเป็น	การสนับสนุนทางการเงินระดับโลก ระบบโครงสร้างพื้นฐาน การครอบคลุมของถนน รถไฟ การตั้งกฎระเบียบเพื่อควบคุมการสูญเสียจากโลจิสติกส์เอกชน การควบคุมดูแลโดยชุมชน เช่น โครงการ 1 ตำบล 1 ห้องเย็น และพัฒนาระบบห่วงโซ่อุปทาน พัฒนาแผนการเติบโตและการเปลี่ยนแปลง ให้ความรู้ด้านเทคโนโลยีหลังการเก็บเกี่ยวแก่เกษตรกร ขยายการวิจัยการสูญเสียอาหารให้ครอบคลุมพฤกษศาสตร์เศรษฐกิจ
หน่วยงานหลัก/องค์กร	กระทรวงคมนาคม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สถาบันการศึกษา
ศูนย์กลางทำงาน	- ธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) - กองทุนสิ่งแวดล้อมโลก (GEF) - ธนาคารโลก (World Bank) - กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ - กรมการขนส่งทางราง - กรมทางหลวงชนบท - กรมส่งเสริมสหกรณ์ - กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
กำหนดเวลา	ปี 2578

กลุ่มทำงานที่ 5 - การบริโภคอาหาร

ส่วนที่ 1 วิธีการศึกษาเชิงลึก

ตัวเลือกนโยบายลำดับความสำคัญ	• การลดขยะอาหารในภาคการทำอาหาร การค้าปลีก และในระดับครัวเรือน • เพิ่มความต้องการอาหารเพื่อสุขภาพที่ยั่งยืน
อ้างอิง NDC สิ่งที่ควรเพิ่มเติม + I	• ความต้องการอาหารเพื่อสุขภาพมีความก้าวหน้าในประเทศไทย • เพิ่มการเข้าถึงอาหารเพื่อสุขภาพในประเทศไทย • จะสื่อสารกับเกษตรกรไทยอย่างไร? • สร้างโอกาสให้เกษตรกรสื่อสารกับธุรกิจขนาดใหญ่ • ร้อยละ 90 ของห่วงโซ่อาหารเป็นแบบท้องถิ่น • เพิ่มการสร้างพันธมิตรที่รู้สภาวะ
ตัวเลือกนโยบายที่สำคัญ แต่ยังมี ความท้าทาย	• การสร้างขีดความสามารถของเกษตรกรไทย • การลดการใช้สารกำจัดศัตรูพืช • การผลิตอาหารเพื่อสุขภาพให้มากขึ้น • อุปสรรคด้านภาษา ระบบ และความรู้ในหมู่เกษตรกรไทย • ช่องว่างด้านเทคนิคในเกษตรกรไทย • แนวทางโภชนาการในการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ: อาหารกลางวันโรงเรียน - > 21 บาทต่อมื้อต่อคน
ตัวเลือกนโยบายที่ควรเพิ่มเติมใน NDC 3.0	• ระบบสนับสนุนการคัดแยกขยะ (โดยเฉพาะขยะอาหาร) ในบริบทท้องถิ่น • ทำให้ประชาชนเข้าใจประโยชน์ของการจัดการขยะในครัวเรือน • สร้างความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจและเกษตรกร • โครงการสนับสนุนสำหรับรัฐบาล • สร้างระบบเชื่อมโยงธุรกิจกับเกษตรกรท้องถิ่น • ทำให้ระบบมีความโปร่งใส • สร้างเศรษฐกิจจุลภาคเพื่อนำขยะอาหารหรืออาหารส่วนเกินกลับคืนสู่เกษตรกรท้องถิ่น • สร้างการสนับสนุนด้านเทคนิคสำหรับเกษตรกร • สร้างแรงจูงใจทางการเงินสำหรับธุรกิจหรือการจัดการขยะขึ้นอยู่กับปริมาณขยะที่เกิดขึ้น

ส่วนที่ 2 การศึกษาเชิงลึก - รอบที่ 2

ตัวเลือกนโยบาย	• การลดขยะอาหารในภาคการทำอาหาร การค้าปลีก และในระดับครัวเรือน
ช่องว่างและความท้าทาย	• พฤติกรรมผู้บริโภค • ห่วงโซ่อุปทานและความพร้อม • ระบบการจัดจำหน่าย
มาตรการนโยบาย	• ความปลอดภัยของอาหาร • สร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนระบบการคัดแยกขยะ • ให้การศึกษาแก่ชุมชนท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการขยะ • เมืองและชุมชนจะเข้าถึงเครื่องทำปุ๋ยหมักได้อย่างไร? • ใช้กลไกทางการเงินเพื่อควบคุมการบริโภคพลาสติก (บรรจุภัณฑ์อาหาร)
อุปสรรค	• ไม่มีโครงสร้างพื้นฐานหรือการสนับสนุนทางการเงินสำหรับธุรกิจในการเปลี่ยนแปลงสู่ระบบอาหารที่ยั่งยืน • พฤติกรรมทางวัฒนธรรม • วัฒนธรรมหรือพฤติกรรมบริโภคเกินความจำเป็น
โอกาส	• ปรับปรุงกระบวนการจัดการขยะอาหาร -> ลดอัตราการส่งขยะไปยังหลุมฝังกลบ -> ส่งไปทำปุ๋ยแทน -> ลดการใช้ปุ๋ยเคมี -> ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก • ผลประโยชน์ร่วมระหว่างรัฐบาล ธุรกิจ และลูกค้า • ลดขยะที่ส่งไปยังหลุมฝังกลบ • ลดน้ำหนักการสูญเสียอาหาร • เพิ่มโอกาสในการซื้อผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

สมาชิกกลุ่ม:

- 1) Mr. Peter McFeely, WWF International
- 2) Ms. Martina Fleckenstein, WWF International
- 3) Mr. Marco Turatti, โรงแรม InterContinental Phuket Resort
- 4) คุณ อภินันท์ อริยะประทีป, WWF สำนักงานประเทศไทย

วันที่ 2

ผลลัพธ์สำคัญ ประเด็นสำคัญ/การดำเนินการ	ลดขยะอาหารในภาคการทำอาหาร การค้าปลีก และในระดับครัวเรือน โดยมีระบบความโปร่งใสและมีแนวทางนโยบายรวมถึงแผนปฏิบัติการที่ชัดเจนในการลดขยะอาหาร - ระบบหมุนเวียน - ขยะอาหารจากโรงแรมและร้านอาหารส่งไปยังฟาร์มเพื่อทำปุ๋ย - อาหารออร์แกนิกจากฟาร์มส่งไปยังโรงแรมและร้านอาหารจากแหล่งผลิตผลท้องถิ่น
ความสนับสนุนที่จำเป็น	- การวิจัยและพัฒนา - การดำเนินงานในชุมชน เช่น เครือโรงแรม - การจูงใจทางภาษี - การสนับสนุนนโยบายท้องถิ่น - โครงสร้างพื้นฐาน ความรู้ และการสนับสนุนทางการเงิน
หน่วยงานหลัก/องค์กร	NGOs, Think tanks, สถาบันการศึกษา, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ศูนย์กลางทำงาน	NGOs, Think tanks, สถาบันการศึกษา
กำหนดเวลา	- ปี 2573 เริ่มต้น: 05/2568 – การหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย -> ลงนามข้อตกลง -> สร้างแนวทางนโยบายและแผนปฏิบัติการ 03/ 2572 – ความสนับสนุนที่จำเป็นและระบอบองค์กรที่เป็นผู้นำ - โครงสร้างพื้นฐาน ความรู้ การเงิน ความร่วมมือ และการดำเนินงานในชุมชน

รูปภาพงานประชุมเชิงปฏิบัติการ:

https://drive.google.com/drive/folders/1WdlGUgbpS_9qNJpkKipolz4q36jAMPuf

เอกสารประกอบการนำเสนอ:

[https://drive.google.com/drive/folders/1Euwxum-AbLkI_FvMEPYG4dgsTHfO1Nhv?usp=drive link](https://drive.google.com/drive/folders/1Euwxum-AbLkI_FvMEPYG4dgsTHfO1Nhv?usp=drive_link)

กระดานฟลิปชาร์ต:

[https://drive.google.com/drive/folders/1Inv-IkVnWqbkUbNxVfdBefCo8QTe3Fmf?usp=drive link](https://drive.google.com/drive/folders/1Inv-IkVnWqbkUbNxVfdBefCo8QTe3Fmf?usp=drive_link)

รายชื่อผู้เข้าร่วม

1. Mr. Putera Zenata – NDC Partnership
2. Dr. Jainta Chomtoranin - Office of Agriculture Economics (OAE) -
3. Ms. Ratsamee Simma - Office of Agriculture Economics (OAE)
4. Mr. Thitipong Srisombut - Office of Agriculture Economics (OAE)
5. Mr. Alongkot Srivijitkamol – Department of Climate Change and Environment (DCCE)
6. นางฉัฐริดา จันทรสุษ – Department of Climate Change and Environment (DCCE)
7. Mr. Rachata Arunsurat – Food and Agriculture Foundation (FAO)
8. Mr. Janek Toepper - Food and Agriculture Foundation (FAO)
9. Mr. Norawit Suwannakarn – Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ)
10. Mr. Warangkanang Nimhattha – Growing Cities Group
11. Mr. Marco Turatti – InterContinental Phuket Resort
12. Ms. Supa Yaimuang – Sustainable Agriculture Foundation (Thailand)
13. Ms. Waranthorn Kaewtunkham – Sustainable Development Foundation
14. Ms. Ravadee Prasertcharoensuk – Sustainable Development Foundation
15. Dr. Michelle Tigchelaar – WorldFish
16. Mr. Peter McFeely – WWF International
17. Ms. Martina Fleckenstein – WWF International
18. Mr. Pituck Jongnarangsin – WWF Thailand
19. Dr. Jonaliza L. Siangliw – BIOTEC
20. Mr. Niwut Laicharoenchokchai – Biothai

หากท่านมีข้อสงสัยหรือประสงค์จะขอข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายงานฉบับนี้ กรุณาติดต่อได้ที่:

โครงการเสริมสร้างสังคมคาร์บอนต่ำผ่านการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน(ระยะที่2)

อีเมล: abhianda@wwf.or.th ; sarunphakk@wwf.or.th

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความสนใจและติดตามข้อมูลจากรายงานฉบับนี้